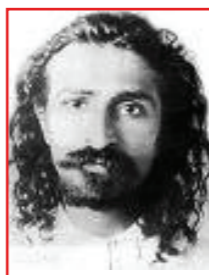

VŠECHNO A NIC

Meher Baba

VŠECHNO A NIC

MEHER BABA

Slova, která vystávají ze Zdroje Pravdy, mají pravý význam. Ale pokud si člověk, resp. jeho osobnost, tato slova přivlastní a mluví o nich jako o svých vlastních, pak se tato slova stávají bezvýznamná.

Meher Baba

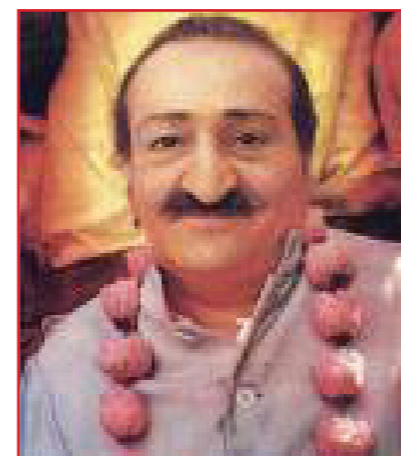
ÚVODNÍ SLOVO PŘEKLADATELE

Tato kniha je soubor krátkých promluv, které měl ke svým žákům Meher Baba svým specifickým dorozumívacím způsobem - pomocí gest a znaků rukou. Meher Baba přestal mluvit ve svých jednatřiceti letech, a i když oznamoval, že opět pronese slova, neučinil tak. Říkal, že na to svět ještě není připraven, a zůstal stále ve své tichosti. Byl jednou z největších duchovních osobností 20. století, a proto jsem se nyní rozhodl vám jeho učení představit.

V duchovní tradici lidstva je občas někdo prohlášen za Avatara, což znamená, že je považován za Božské vtělení. Taková bytost je potom velmi uctívána a mnoho obyčejných lidí se s ní chce setkat. V Indii je dokonalý učitel (Sadguru) či Avatar považován za Boha a uctívat Sadguru či Avatara znamená uctívat samotného Boha. Jiná země, jiná tradice, jiné způsoby. Nicméně, i když se mnozí Evropané na to dívají s odstupem a ihned to chtějí analyzovat a kritizovat, rád bych zdůraznil, že na cestě oddanosti a lásky není nic špatného, pokud je dotažena do konce, tedy ke splnutí s milovaným a uctívaným objektem a k rozpuštění se v Bohu. Pro mnohé oddané je samotná láska k Bohu (k milovanému objektu) však již cílem a jediným smyslem života a i to je s ohledem na jejich úroveň chápání v pořádku. Ty z vás, pro které tento způsob duchovní praxe není určen, prosím, aby v sobě našli dostatek tolerance a ponechali tento způsob praktikování duchovní cesty (tzv. sádhany) těm, kterým je určený. Meher Babu uctívalo mnoho lidí. Na setkání s ním při příležitosti pořádání tzv. Daršanu se sjíždělo několik desítek tisíc lidí nejenom z Indie, ale i z jiných částí světa. Existuje mnoho lidí, kteří potvrzují, že právě Meher Baba je dostal z nějaké osobní tísně a byl pro ně samotným Bohem! Budete-li tomu věřit nebo ne, to ponechávám na vás. Je jasné, že každý si z něho a z jeho učení vezme tolik, kolik je schopen unést a strávit.

Přeji Vám, milí čtenáři a duchovní adepti, abyste byli touto knihou inspirováni k takové praxi, která vás samotné osvobodí od všech závislostí a ponechá v neidentifikovatelnosti, kdy budete schopni pronikat do všech úrovní poznání a budete sami pro sebe vědět, čím jste, proč jste a čím stále budete. Mnoho štěstí!

Aleš Adámek, Praha, listopad 1994

Životopis

Merwan Šeriar Irani, známý pod jménem **Meher Baba**, se narodil v Púně v Indii 25. února 1894. Oba jeho rodiče byli perského původu. Jeho otec Sheriar Irani byl vyznáním Zoroastrian a byl silně oddaný Bohu. Merwan chodil do křesťanské střední školy a později studoval na koleji Deccan. V roce 1913, když byl ještě na koleji, se mu přihodila významná událost, která silně ovlivnila jeho budoucí život. Setkal se s Hazrat Babadžan, staříčkou mohamedánkou, jednou z jeho pěti dokonalých mistrů. Babadžan mu vnukla prožitek Boha (viz příloha) a Merwan si začal uvědomovat své vysoce duchovní a osudové poslání.

Později pocítil potřebu vyhledat jiného dokonalého mistra, Upasáni Maharadže, hinda, který žil v Sakori. V průběhu dalších sedmi let Maharadž udělil Merwanovi „Gnózu“, tedy božské poznání. Tím se Merwan dobral k duchovní dokonalosti. Jeho duchovní poslání začalo v roce 1921, kdy shromáždil kolem sebe své první žáky. Tito učedníci byli jeho prvními žáky, kteří jej nazvali Meher Baba, což v překladu znamená „Soucítící Otec“.

V roce 1922 vzal Meher Baba své žáky do Bombaje, kde absolvovali období přísného tréninku. Po letech intenzivního učení svých žáků založil Meher Baba kolonii v Ahmednagaru, kterou nazval „Meherabad“. Tady se jeho žáci pod Babovým vedením vrhli do praktikování a cvičení se v nesobecké službě bližním. Založili zde bezplatnou školu, která zdůrazňovala duchovní výchovu. Byla zde zřízena i bezplatná nemocnice a klinika, jakož i útulek pro chudé. Nebylo rozdílu mezi vysokými kastami a tzv. nedotknutelnými; všichni se shromažďovali v družném přátelství a společenství se svým mistrem. Své žáky v Meherabadu, kteří pocházeli z různých kast a byli různého vyznání, vyučoval v morální sebekázni, v lásce k Bohu, v duchovním chápání a v nesobecké službě bližnímu. Z Meherabadu vyrážel společně se svými žáky na cesty po celé Indii. Na svých cestách omýval malomocné, rozdával stravu chudým a oblékal je.

Meher Baba cestoval na Západ (USA, Velká Británie) celkem šestkrát. Nejprve to bylo v roce 1930, kdy vešel do styku se svými prvními uctivateli ze Západu. Naposledy navštívil USA v roce 1958, kdy strávil svůj čas ve středisku, které bylo pro něho zřízeno v Myrtle Beach, S.C.

V Indii přicházelo některý den až na sto tisíc lidí, aby přijalo jeho Daršan, neboli společné posezení s mistrem, kdy udílel svým žákům své požehnání. Z celého světa přicházeli lidé, aby strávili několik dní nebo někdy i jen jeden den v jeho přítomnosti.

Po léta byl důležitou součástí programu Meher Baby osobní styk a osobní služba stovkám těch, kteří jsou známi v Indii jako „mastové“. Jsou to pokročilí poutníci na duchovní cestě, kteří jsou opojeni bezprostředním poznáním Boha. Procestoval v této souvislosti mnoho tisíc mil po odlehlých místech celé Indie a Šrí Lanky, aby mohl pro tyto „masty“ vykonávat službu. Jinou jeho podstatnou činností bylo mytí malomocných, omývání nohou spouště žebřáků a rozdělávání jídla a ošacení chudým.

Meher Baba hlásal, že je onou Prapodstatou a božskou bytostí, která opět přišla na svět, aby spasila člověka z jeho nevědomosti a vedla jej k poznání jeho pravé podstaty Sebe sama, tedy Boha. Meher Baba je uznáván svými četnými následovníky po celém světě jako Avatar Věků.

Úvod

Tyto Promluvy pronesl v posledních třech letech svým žákům ten, kdo nepotřebuje žádný úvod, protože je věčné Já všech individualit, a kdo spočívá doma v každém srdci. Jelikož jsme zapomněli na svou přirozenost, musel se nám On představit jako pradávna Pravda sama, která existuje před vznikem všech událostí a věcí a bude existovat i po jejich zániku.

V dřívějších dobách byl znám jako Ježíš Kristus, Gautama Buddha, Krišna Milující a Ráma Král. Jeho jméno je Meher Baba. K jeho jménu náleží ještě přídavek „Probuditel“, protože, jak on sám řekl, nepřišel sem na tuto zem učit, ale přišel sem probouzet lid do božskosti.

Francis Brabazon, 1962

Univerzální Poselství

Nepřišel jsem, abych kázal, nýbrž abych probouzel. Vězte proto, že nebudu dávat žádná přikázání.

Celou věčnost jsem hlásal zásady a dával přikázání, avšak lidstvo je ignorovalo. Neschopnost lidí žít podle slov Božích uvedlo Avatarovo učení v posměch. Místo aby projevovali soucit, jak to vždy Avatar učil, lidé v jeho jméně podnikali křížácká tažení. Místo aby žili v pokoře, čistotě a v pravdě jeho slov, lidé se oddávali nenávisti, chamtivosti a násilí.

Protože lidstvo bylo hluché k zásadám a přikázáním, která jim Bůh dal v minulosti, zachovávám ve své současné Avatarské formě mlčení. Žádali jste a dostali jste již dost slov. Nastal čas, abyste podle nich žili, abyste přistupovali k Bohu blíž a ještě blíž, přičemž je nutné, abyste se stále víc a víc vzdalovali od svého osobního „já“, „mně“ a „moje“. Nemusíte se zříkat ničeho než sebe sama. Je to tak jednoduché, a přece je to shledáváno téměř jako nemožné a neuskutečnitelné. Je možno, abyste se zřekli svého omezeného osobního „já“ účinkem mé milosti. Přišel jsem, abych tuto milost hlásal.

Opakuji, že nedávám přikázání. Jakmile vydám poselství Pravdy, kterou jsem přišel hlásat, běžný lidský život se stane živým přikázáním, ve kterém slova, která jsem nevyslovil, ožijou.

Zahaluji se před člověkem jeho vlastním závojem nevědomosti a zjevují svou slávu jen několika málo jedincům. Moje současná Avatarská forma je posledním vtělením v tomto časovém cyklu, proto je tu ten důraz. Jakmile přeruším své mlčení, účinnost mé lásky bude univerzální a veškerá stvoření ji poznají, pocítí a pojmu do sebe. Moje mlčení dopomůže každému jednotlivci, aby se vysvobodil ze svých pout vlastním způsobem. Já jsem Bohem milovaný, kdo vás miluje více, než vy byste milovali sami sebe. Přerušením svého mlčení vám pomohu k tomu, abyste sami poznali své skutečné Já.

Meher Baba

Všechno ten zmatek a chaos ve světě byl nevyhnutelný a nikdo z něj nemůže být obviňován. Co se muselo stát, se stalo; co se musí stát, se stane. Nebylo a není vyhnutí kromě možnosti, že bych přišel do středu vašich zájmů a pozornosti. Vím, že jsem musel přijít, a proto jsem také přišel. Já jsem ta věčná Prapodstata.

Přišel jsem, abych zaséval sítě lásky do vašich srdcí tak, aby přes všechny povrchní rozpory, které váš život v klamu musí zakoušet a snášet, se zrodila působením lásky Jednota mezi národy, vyznáními, církvemi a společenskými třídami celého světa.

Hlavní téma

Neexistuje bytost, které by nebylo dosažení nejvyššího cíle souzeno, stejně jako zde není řeka, která by nezakončila svůj tok vyústěním do moře. Ale pouze v lidské formě je vědomí vyvinuté do takové míry, že je schopné vyjádřit dokonalost své vlastní pravé podstaty, která je ryzím Já společným všem.

Nicméně i v lidské formě je duše chráněna od realizace svého zrození se v radosti a naplnění v důsledku působení vazby sanskár, které byly nahromaděny jako vedlejší produkt houževnatého vývoje vědomí. Podobně jako prach, který se nastřádá na botech turistů, se i tyto sanskary nakupí při pouti na své cestě vývoje.

V lidské formě, což je dovršením a konečným produktem celého vývoje, je božský život zahalen právě díky těmto sanskárám myslí. Vyjádření božského života je proto omezené a překroucené zmateným vlivem sanskár, které deformují vědomí do tvaru iluzorností falešného jevu.

Je třeba proto rozpustit různě zabarvené připoutanosti k této falešné iluzi jednu za druhou. Sankárický troud (něco jako sláma), který byl přikládán kousek po kousku do klamného ohně ztotožnění sebe sama s odděleným egem, musí být nahrazen důraznou evidencí neuhasitelného plamene Pravdy. Pouze tímto způsobem může člověk vystoupit k nejvyššímu božskému naplnění - do Transcendentního a Absolutního působiště věčného života.

Život ve věčnosti nezná žádná omezení, pouta, úpadky nebo lítost. Je to stále trvajícím a stále se obnovujícím sebe-potvrzením vědomé a neomezené božskosti. Mým poselstvím je pomoci vám zdědit tento skrytý poklad ryzího Já.

Sedm Skutečností

Nepřikládám žádné důležitosti náboženskému vyznání, rituálům či ceremoniím, dogmatu, kastovníctví, nýbrž pochopení těchto sedmi Skutečností:

1. Jedinou Skutečnou Existencí je existence jednoho jediného Boha, který je ono vlastní (absolutní) Já v každém z nás.
2. Jedinou Skutečnou Láskou je láska k této absolutní Nekonečnosti (Bohu); láska, která vzbuzuje silnou touhu spatřit, poznat a splynout s touto Pravdou (Bohem).
3. Jedinou Skutečnou Obětí je ta, která účinkem této lásky obětuje vše, tělo, mysl, postavení, blaho i život sám.
4. Jediným Skutečným Odřikáním je to, které se vzdá dokonce i ve výkonu světských povinností všech sobeckých myšlenek a tužeb.
5. Jediným Skutečným Poznáním je poznání, že Bůh přebývá v nitru dobrých i takzvaně špatných lidí, ve svatých i v takzvaně hříšných lidech. Toto Poznání vás vede k tomu, abyste pomáhali stejnou měrou všem, jak to okolnosti vyžadují, aniž byste očekávali odměnu, a jste-li nuceni zaujmout stanovisko ve sporu, abyste jednali bez nejmenší stopy nepřátelství či nenávisti; abyste se snažili obšťastnit druhé v bratrském a sesterském citu pro každého; abyste nikomu neubližovali myšlenkou, slovem nebo činem a to ani těm, kteří vám ubližují.
6. Jediným Skutečným Sebeovládáním je kázeň smyslů v ukájení nízkých žádostí, což jedinečně zaručuje absolutní čistotu charakteru.
7. Jedinou Skutečnou Oddaností je prožívání harmonie, která není přerušena žádnými nepříznivými okolnostmi a kdy se jedinec přes veškeré těžkosti oddává do vůle Boží v dokonalém klidu.

Jak milovat Boha

Nejpraktičtější způsob, jak milovat Boha, je milovat své bližní. Máme-li stejné city pro všechny ostatní, jako máme pro své nejbližší milované, pak milujeme Boha.

Díváme-li se do svého vlastního nitra a nehledáme-li chyby v jiných, pak milujeme Boha.

Okrádáme-li sami sebe za účelem pomoci jiným a přestaneme-li okrádat druhé k našemu vlastnímu prospěchu, pak milujeme Boha.

Trpíme-li utrpením jiných a těšíme-li se z toho, že jsou i jiní šťastni, pak milujeme Boha.

Považujeme-li svůj život za šťastný a dokonalý, jsme-li spokojeni, a přestaneme-li se utápět ve zklamáních nad vlastní nepřízní osudu, pak milujeme Boha.

Snášíme-li svůj osud trpělivě a pokojně, přijímající jej jako Vůli Boží, pak milujeme Boha.

Chápeme-li a pociťujeme-li, že největším činem oddanosti a úcty k Bohu je neubližovat a nezraňovat Jeho stvoření, pak milujeme Boha.

Abychom milovali Boha tak, jak má být milován, musíme žít pro Boha vědouce, že cílem života je milovat Boha a nalézat Jej v sobě samém.

Milující a Milovaný

Bůh je láska a láska musí milovat. Aby milovala, musí tu být Milovaný. Ale od chvíle, kdy je Bůh nekonečnou a věčnou existencí, neexistuje pro něho žádný milující objekt než On sám. Aby miloval Sebe sama, musí si představit Sebe sama jako Milovaného, kterého On jako Milující má v lásce.

Milovaný a Milující v sobě zahrnují oddělenost a oddělenost vytváří touhu; touha způsobuje pátrání. Čím důkladnější a intenzivnější je pátrání, tím větší je oddělenost a tím hrozivější je touha.

Když dosáhne touha svého vyvrcholení, je naplněna i vzniknuvší oddělenost. V tom okamžiku tento účel oddělenosti, kterým byla láska, může ona zakusit sebe samu jako Milujícího a Milovaného a k pravému naplnění tohoto účelu dochází při spojení Milujícího a Milovaného. Když je toto spojení uskutečněno, Milující ví, že on sám byl po celou dobu Milovaným, kterého miloval a toužil se s ním spojit. Ví také, že všechny nemožné situace, které musel překročit, byly překážky, které si on sám naházal pod nohy.

Získat spojení je tak obtížné, protože je nemožné se stát tím, čím již jste! Spojení není nic jiného než poznání Sebe sama jako Jediného Pravého Já.

Víno a láska

Súfističtí básníci-mistři často srovnávají lásku s vínem. Víno je tím nejvhodnějším příměrem pro lásku, protože obojí opíjí. Ovšem zatímco víno způsobuje sebe-zapomenutí, láska vede k Sebe-realizaci.

Chování opilého a chování zamilovaného jsou si podobné; každý odmítá řídit se standardy a pravidly společnosti a každý se staví indiferentně k názorům světa. Mezi nimi však je rozdíl ve smyslu jejich životního záměru a cíle. Opilec směřuje k podzemní temnotě a otupění, zatímco milenec dává křídla duši k jejímu letu za svobodou. Opilost alkoholika začíná se sklenicí vína, která povzbudí jeho ducha, uvolní jeho afektované projevy a dá mu nový pohled na život, čímž se mu jakoby dostane možnosti, že může zapomenout na své každodenní starosti. Pokračuje tak den co den od jedné sklenice k další a končí u lahví; tyto činy pak vedou od společenství k izolaci, od nedůstojnosti k zapomnění.

Zapomnění je ve Skutečnosti prapůvodní stav Boha, ale v případě opilce je to prázdne otupění, které prožívá v posteli nebo ve stoce. Když se takový jedinec probudí k bdělosti, pociťuje marnost, odpor a nechut' ke světu.

Opilost zamilovaného začíná kapkou božské lásky, která mu umožní zapomenout na svět. Čím více pije, tím více je přitahován ke svému Milovanému objektu. Postupně se sám v sobě cítí být ve vztahu k Milovanému objektu bezcenný a touží obětovat celý svůj život k nohám Milovaného. On také neví, zdali spí v posteli či ve stoce. Stává se středem posměchu pro celý svět. On však stále spočívá v blaženosti a Bůh, Milovaný, se stará o jeho tělo a žádné z pěti elementů či nemoc se ho nemohou dotknout.

Jeden z mnoha těchto zamilovaných zří Boha tváří v tvář. Jeho touha se stává nekonečnou; je jako mrskající se ryba vyhozená na břeh usilující znovu být ve vodě. Vidí Boha všude a ve všem, ale nemůže nalézt bránu, ve které by došlo ke spojení. Víno, které pije, obrací do ohně, ve kterém se neustále spaluje v blažené agónii. Tento oheň se nakonec stává oceánem univerzálního vědomí, ve kterém se utopí.

Stupně lásky

Když se odloučíte od smyslné tužby, objeví se láska; z lásky potom vzejde touha. V lásce nemůže být nikdy uspokojení. Jakmile vzejde touha po spojení, je tato touha odkázána k neustálému zesilování, které se postupně stává agónií, která ustane pouze v uskutečnění pravého spojení. Nic než spojení s Milovaným objektem nemůže milujícího uspokojit.

Cesta lásky je neustálou obětí; to, co je obětováno, jsou myšlenky milujícího, jež mají jedno společné - osobní „já“. Obětování milujícího vede až tak daleko, že nakonec tento zamilovaný jedinec říká: „Ó Milovaný! Bude mi umožněno se stát navždy sjednocený s Tebou, a tím pozbyt' a vykořenit provždy své osobní „já“? Necht' mi to je dovoleno pouze v případě, že to je Tvá vůle.“ Tento stupeň lásky je díky oddanosti láskou osvícenou.

Nyní milující neustále pozoruje slávu a vznešenost vůle Milovaného. Při tomto pozorování je tak naplněn láskou, že ani netouží po spojení. Dobrovolně odevzdává svůj úplný osobní postoj Milovanému a již ho myšlenky vycházející z osobnosti nenapadají. Tento stupeň lásky je láskou, která je osvětlena úplným odevzdáním.

Pouze jeden z několika miliónů miluje Boha; a z miliónu zamilovaných pouze jeden uspěje nejprve v oddanosti a nakonec v úplném odevzdání své úplné bytosti Bohu, Milovanému.

Já jsem ztělesněným Bohem. Ti, kdo měli šanci být v mé fyzické přítomnosti, jsou těmi šťastlivci a požehnanými.

Dary lásky

Láska je dar od Boha člověku.

Oddanost je dar od Mistra žákovi.

Odevzdanost je dar od žáka Mistrovi.

Ten, kdo miluje, touží po vůli Milovaného.

Ten, kdo je oddaný, provádí vůli Milovaného.

Ten, kdo se odevzdá, nezná nic než vůli Milovaného.

Láska hledá spojení s Milovaným.
Oddanost hledá možnost jak potěšit Milovaného (pozn. př. ...tzv. dělá, co mu na očích vidí).
Odevzdanost nehledá nic.

Ten, kdo miluje, je milovníkem pro Milovaného.
Ten, kdo je oddaný, je milovaným Milovaného.
Ten, kdo se odevzdá, nemá jinou existenci než tu, kterou má Milovaný.

Větší než láska je oddanost.
Větší než oddanost je úplné odevzdání se.
Všechny tyto tři aspekty vznikají a zůstávají obsaženy v oceánu Božské Lásky.

Láska k ženě a Bohu

Muž miluje ženu, která žije na druhém konci země. Jeho láska ho nutí k tomu, že na ni musí myslet po celou dobu, kvůli čemuž nemůže ani jíst ani spát. Jeho myšlenky jsou pouze v důsledku jeho fyzické oddělenosti od ní, a proto tento muž neustále po této ženě touží. Když se tato touha stane tak intenzivní, že se stane nesnesitelnou, muž se odhodlá buď tuto ženu navštívit, nebo ji přiměje, aby ona přišla k němu. Toto je fyzická láska (Ishk-e-Mijazi).

Milovat Boha znamená, že tato láska k Bohu by měla mít tyto charakteristiky: milující myslí neustále na Boha, touží po Bohu a trpí ohněm vznikajícím z oddělenosti od Boha. Vše vyvrcholí v okamžiku, kdy touha milujícího dosáhne nejzazšího bodu a Bůh-Milovaný přichází k milujícímu a jeho žízeň je uhašena ve spojení s Bohem. Tato láska je láska k Bohu (Ishk-e-Haqqiqi) a je darem od Boha.

Ale ten, kdo na slovo poslouchá svého Mistra, kdo je sjednocen s Bohem, nepotřebuje trpět těmito prožitky, neboť v oddanosti je Milost Mistra.

Bůh je plašen a zastřen působením cizinců

Bůh existuje. Jestliže jste přesvědčen o Boží existenci, pak vám to nedá a jste nucen Jej hledat, spatřit Jej a realizovat Jej.

Nehledejte Boha mimo sebe. Bůh může být nalezen pouze uvnitř vás, protože Jeho jediným působištěm je srdce všech. Vy jste však vyplnil Jeho obydlí milióny cizinců a On se nemůže projevit, neboť je těmito cizinci plašen. Dokud nevyčistíte Jeho obydlí od těchto miliónů cizinců, kterým jste tam dovolil vniknout, neobjevíte Boha.

Tito cizinci jsou vaše minulé žádosti - milióny vašich přání. Pro Boha je to něco cizího, protože přání je vyjádření nedokonalosti a je v podstatě pro Něho něčím nepatřičným a cizím. On je všedostačující a nechce nic. Upřímnost ve vašem jednání s ostatními vyžene tyto cizince z vašich srdcí.

Potom Jej naleznete, spatříte a realizujete.

Absolutní upřímnost

Absolutní upřímnost je podstatná při vašem hledání Boha (Pravdy). Vaše stezka k pravdě je tak jemná, že ani ten nejslabší vlas není tak jemný. Seběmenší pokrytectví se stává vlnou, která vás odvede z pravé stezky.

Je to právě vaše klamné já (osobnost), které vás drží od vašeho pravého Já (univerzální vědomí) všemi možnými triky, které iluzorní osobnost zná. Pod pláštíkem upřímné poctivosti se stává, že osobnost klame sebe samu. Například se stává, že vaše já (osobnost) prohlašuje: „Já miluji Meher Babu.“ Skutečností však je, že kdybyste opravdu miloval Babu, nebyl byste vašim falešným já, které dává toto prohlášení ze své omezené osobnosti! Osobnost, místo aby byla setřena a vyhlazena v lásce, věří a prohlašuje, že miluje Babu. Není to sebeklam?

Jak se vůbec lze zbavit této chybné totožnosti „já“? Jak je možné se vzdát tohoto iluzorního stínu „jáství“ a spočinout v absolutním božském projevu „Já samotný jsem“ neboli v univerzálním vědomí, tedy ve stavu „Bůh samotný je“? Hafiz (pozn. př.: perský básník, který byl dokonalým učitelem) nám dal odpověď:

„Ó Milující! Oddělenost a Jednota s tebou nemají nic co do činění. Hledej pouze sám pro sebe řešení, jak se vzdát své osobnosti a odevzdat se plně do vůle Milovaného.“

I dychtění po sjednocení se s Milovaným vytváří pouta. Proto se nezajímejte o oddělení nebo o sjednocení; prostě jen milujte a milujte celým svým srdcem stále víc a víc. Potom, jak budete milovat víc a víc, jste schopni vzdát se sama a plně spočinete na stezce k dokonalému učiteli (Sadguruovi), který je Cestou; podstoupíte postupnou změnu a vaše osobnost (ego) se bude stále méně a méně drát dopředu. Potom vše, co vám dokonalý učitel (Sadguru) řekne, aby jste učinili, budete schopni vykonat. Z počátku bude vaše mysl (resp. osobnost) bruchet. Budete si říkat: „Proč bych měl někoho vůbec poslouchat? Ale Hafiz vás utěšuje tímto veršem:

„Ó mysl! Toto nevolnictví, které tě poutá k Učiteli, ti může dát věčnou Svobodu?“

Ti, jež jsou vybráni dokonalým učitelem, Jej poslouchají bezvýhradně. Ten, kdo se stane dokonalým „otrokem“ se stává dokonalým Mistrem (Sadguruem).

Stát se beznohý a bezhlavý

Jsou zde dva druhy zkušenosti: skutečný prožitek a napodobení. Stejně jako je obtížné rozlišit napodobeninu od skutečné perly, je i obtížné rozlišit napodobeninu (výmysl) od skutečné duchovní zkušenosti.

Když je nakonec získána Skutečná Zkušenost, světské záležitosti a okolnosti vás nemohou ovlivnit. Jakmile je tato Skutečná Zkušenost získána, není ji možné ztratit; je stálá. Hafiz řekl o této Zkušenosti a jejím prožití toto:

„Zakusitel se stává beznohý a bezhlavý.“

Co je myšleno výrazem „beznohý a bezhlavý“? Myslí se tím dobrovolná oddanost dokonalému učiteli, což znamená, že žák následuje učitelovo nařízení doslova a přestane užívat svoji hlavu k analytickým rozborům důležitosti těchto příkazů. Žák dělá pouze to, co na něm chce mistr, aby dělal. Chodidla žáka se pohybují na mistrův příkaz a žákův život je žit ve směru mistrovi lásky.

Cesta bez cestování

Souhrn zkušeností, kterými člověk prochází v procesu vývoje, se nazývá duchovní stezkou. Ubírání se po této duchovní stezce je připodobněno k cestě -putování. Na jednom stupni slyšíte melodické zvuky a hudbu, která vás okouzlí a ohromí. Na dalším stupni vidíte skvělé vize, ve kterých se velmi často ztratíte. Takové zkušenosti jsou částí a dílem velkého snu v iluzi, který může být označen skutečným neboli veledůležitým snem ve srovnání s každodenními zkušenostmi, prožívanými na hrubohmotné úrovni.

Zkušenosti jsou tak početné a různorodé, že se cesta jeví být jako nekonečná a Konečná stanice je stále mimo obzor. Ale co je na tom pozoruhodného, je to, že jakmile dosáhnete své Konečné stanice, zjistíte, že jste nikdy nikam necestoval! Byla to cesta od tohoto místa do tohoto místa. Podobně to vyjádřil jeden súfista tímto výrokem:

„Když jsem otrhal plody (ovoce Sebe-realizace), zjistil jsem, že ovoce bylo uvnitř mne.“

Cesta se zdá být nekonečně dlouhou v době, kdy procházíte skrze snové zkušenosti reinkarnace a šesti úrovněmi vývoje, dokud se nakonec nerozplynete sami v sobě, abyste realizoval Sebe sama jako Já. Ale cesta je konec konců ne-cestou; je to jednoduše chvíle vaší nutnosti probudit se ze snu a spočinout ve skutečnosti Božského stavu univerzálního vědomí. Probudit se znamená vědomě prožít božský stav spánku. Když se probudíte, zjistíte, že velký sen, jenž v sobě obsahuje různorodé iluzorní aspekty snění, zmizel provždy bez návratu. Nebe, peklo a stejně tak i všechny stupně a úrovně zmizí a rozpadnou se uvnitř vašeho Já, kde po nich nezůstane ani památka, zkrátka nic. V tomto probuzeném stavu není žádný prostor pro cokoli kromě vás - vašeho Já, věčného a transcendentního.

Pouze tato Zkušenost je tak vzácná a cenná, že jediným smysluplným posláním člověka je ucházet se o tuto Zkušenost a prožít ji. Získáte-li tuto Zkušenost, musíte se zároveň s tím stát čímsi jako smítkem na chodidle dokonalého mistra, což se rovná tomu, jako byste se stali ničím. A když se stanete absolutně prázdnými a jste ničím, stáváte se Vším.

Zvědavý a pochybující muž

Jednou šel zvědavý a pochybující muž za dokonalým mistrem Bajazidem a řekl mu:

„Ty jsi dokonalý, a tudíž bys měl znát myšlenky druhých. Co si myslím právě nyní?“

Bajazid odpověděl:

„Myslíš na to, na co bys myslet neměl, a ptáš se na to, na co by ses ptát také neměl. Kdybys za mnou přišel s otevřenou myslí a upřímným tónem své řeči, obdržel bys to, co bys zde měl získat. Jenže místo toho se ti dostane této plně zasloužené výtky.“

Tři druhy levných zkušeností

Na určité úrovni duchovní cesty je možné prožít zkušenost, ve které všechny objekty, které aspirant viděl svým zrakem (fyzickým smyslem), postupně odpadnou a zůstává mu před očima prázdnota. Tento moment je pro aspiranta otřesný a vyvolá v něm paniku a zděšení. Vzápětí se objeví lotos, který vyplní tuto prázdnotu. Tato zkušenost není trvalá, po chvíli lotos zmizí a všechny objekty se začnou znovu zjevovat.

Je tu i jiný druh zkušenosti, jejíž prožitek aspiranta zcela znehybní a ohromí. Je to tak silný moment, při kterém se vše ostatní na čas vyhladí. Toto je stav vědomého kómatu. Pro fyzickou složku je to náhlé zastavení těla v jakékoliv pozici, ve které se nacházelo, a tuto pozici tělo drží do té doby, dokud prožitek neskončí. Například, jestliže je na začátku této zkušenosti tělo se zvednutými pažemi, zůstanou paže nahoře do konce kómatu, který může mít krátké trvání, nebo může trvat až několik let.

Je tu ještě jeden druh zkušenosti. Je to prožitek, který je zakoušen na čtvrté úrovni (viz kniha „Bůh hovoří“ od Meher Baby). Zde je Nekonečná Síla v aspirantových rukách, což mu přináší velké riziko. Poté, co překročí čtvrtou rovinu, políbí práh Božího obydlí. Ale jak řekl Hafiz:

„Právě před tímto „polibkem“ je nebeská klenba (asman), kde se cítíte všemocní, ale sebemenší zneužití této síly vás obrátí v prach.“

Takže tyto tři druhy levných zkušeností vás mohou potkat na duchovní stezce. První z těchto zkušeností způsobí zděšení, druhá znehybní a ohromí a s třetím prožitkem je spojené velké riziko nesmírného pádu.

Dokonalý mistr (Sadguru) vás nebude vědomě provádět skrze všechny roviny. Pokud by mistr udělil přechodné zkušenosti z prožitků v těchto rovinách, bylo by to pro něho dětskou hrou. Ale dokonalý mistr se nezajímá o udílení „kapky“. Když mistr chce někomu něco udělit, dává mu rovnou celý „oceán“. Udělá to v případě, kdy se dočká od svých žáků úplné oddanosti v srdečné lásce. Když je toto splněné, dostává mistr žáka na nejvyšší úroveň, kterou je možné popsat jako Zkušenost univerzálního vědomí stavu „Já jsem Bůh“!

Tři druhy ...

ŽÁCI

Jsou ti, kdo nedávají, ale ptají se.

Jsou ti, kdo dávají, ale zároveň s tím se ptají.

Jsou ti, kdo dávají, ale nikdy se neptají.

HLEDAJÍCÍ

Intelektuální hledající.

Inspirovaný hledající, který je rovněž intelektuál.

Inspirovaný hledající.

JÓGÍNÍ

Ti, kdo ovládají jógická cvičení jen pro potřebu získání okultních sil.

Ti, kdo touží po Cíli a také po okultních silách.

Ti, kdo touží po Cíli a nedávají jedinou myšlenku okultním silám.

Milující

Mast (pozn. př.: ten, kdo je Božskou láskou opilý), kdo miluje a zná pouze Boha. Ztrácí zcela vědomí svého těla a okolí, je sám pro sebe a pro svět mrtev. Pro něho existuje pouze Bůh.

Ten, kdo žije ve světě, vykonává si své každodenní povinnosti a zodpovědnosti na sto procent, ale je si po celou dobu vědom toho, že vše je pomíjející a že pouze Bůh existuje. Miluje Boha bez toho, aniž by si to ostatní uvědomovali.

Ten, kdo je zcela oddán Boho-člověku (Kristovi neboli Avatarovi). On již nežije sám pro sebe, ale pro Boho-člověka. Toto je ten nejvyšší a nejnáměnnější druh milujícího.

Oddaní

Ti, kdo dělají za každou cenu to, o co je žádá mistr, ale očekávají odměnu.

Ti, kdo dělají to, o co je žádá mistr, obětují všechno a neočekávají odměnu; dělají to, protože od nich mistr požaduje, aby mu byli oddáni.

Ti, kteří ani nepomyslí na to, že jsou někomu oddáni, a jsou tak zcela odevzdáni mistrově vůli, kde otázky typu „jak, proč a kdy“ nikdy nevstoupí do jejich mysli. Toto jsou „ti šťastní otroci“, které nám Hafiz předkládá jako vzor k následování v tomto verši:

„Chceš-li příslušet ke šťastným otrokům, učíš vše, co si od tebe žádá mistr bez jakékoliv otázky typu „proč“ nebo „co“.

Nehledej a nalezněš

„Hledej a nalezněš“ se stalo tak ustáleným výrazem, že se duchovní aspiranti začali pít po tom, co toto říčení vlastně znamená. Těmto aspirantům já vzkazuji toto: „Nehledejte a naleznete.“

Nehledejte materiální potěšení a naleznete duchovní poklad. To znamená, že máte hledat pouze Boha a aniž byste hledali materiální potěšení. Potom naleznete Boha.

Boha můžete nalézt pouze skrze sebe-popření. Duchovní poklad nemůže být získán pouze tím způsobem, že napřáhnete ruce, kterými jej chcete chytit a vlastnit. Pouze při úplném sebe-popření se může stát duchovní poklad evidentní.

Jsou zde tři způsoby získání duchovního pokladu:

Lze ho získat sebe-popřením.

Lze ho obdržet jako spontánní dar od Boha, který ho uděluje svému milujícímu, jehož osobní já je zahlazeno intenzitou jeho touhy po svém Milovaném.

Lze ho zdědit od dokonalého mistra, který ho odkáže tomu, kdo zůstane zcela oddán jeho vůli.

Proto jestliže si přejete nalézt poklad, přestaňte hledat materiální potěšení. Hledejte království nebeské právě ne-hledáním království pozemského a uvidíte, že jej naleznete.

Bůh hledá

Legrační na celé té božské hře lásky je to, že Ten, kdo je hledán, je sám hledající. Je to Ten, kdo je hledán, kdo navádí hledajícího, aby se začal ptát na tyto otázky: „Kde mohu nalézt Toho, koho hledám? Kde je Bůh?“ Bůh naopak říká do prostoru: „Kde je opravdový hledající!“

Lovec perly

Hafiz řekl:

„Když jsem se stal milovníkem, myslel jsem, že jsem získal perlu božského Cíle; já hlupák jsem nevěděl, že tato perla leží ve velké hloubce na dně oceánu s nespočtelným množstvím vzdouvajících se vln.“

Na začátku je hledající pravdy jako muž, který se doslechne, že veškeré snažení je jako získat bezcennou perlu na dně oceánu. Vypraví se tedy k moři a u zálivu prvně začíná obdivovat šíři oceánu. Pleská a šplouchá všude kolem sebe ještě na mělčině a je tak omámen touto vzrušující zábavou, že zcela zapomene na perlu.

Jeden z mnohých, kteří se takto baví, si po chvíli připomene svůj záměr pátrat po perle a začne se proto učit plavat a postupně se snaží zvyšovat vzdálenosti, které je schopen bez pomoci uplatvat.

Dále jen jeden z těchto plavců je schopen sám zvládnout plavání natolik, že se udrží na otevřeném moři. Ostatní se ztratí ve vlnách.

Jeden z těch, kdo zvládnou toto plavání, se začne potápět. Jiní z radosti z toho, že umí plavat, zcela zapomenou na perlu.

Jeden z těch, kdo praktikují potápění, se dokáže dostat až na dno oceánu a tam nalézt a uchopit perlu.

Jeden z těch, kdo se drží perly, je schopen s ní vyplavat na hladinu; ostatní se nechávají unášet zíráním na její krásu na dně oceánu, kde se utopí.

Jeden z těch, kdo vyplavou na hladinu oceánu s perlou v ruce, se vrátí na břeh. Právě jemu se říká dokonalý mistr (v sánskrtu Sadguru, v perštině Qutub). On ukazuje svoji perlu ostatním - potápečům, plavcům, brouzdajícím se na mělčině. Tím je podporuje v jejich úsilí. Ale tento mistr může, jestliže si to přeje, způsobit, že se někdo jiný stane vlastníkem perly, aniž by se musel učit plavat a potápět.

Ale Boho-člověk neboli Avatar je Mistr mistrů (persky Qutub-al-Aktab) a může udělit vlastnictví perly komukoliv, koho si vybere. Dokonalý mistr (Sadguru neboli Qutub) je absolutní dokonalostí, ale je omezen svým dosažením na to, aby pomáhal ostatním. Zatímco Avatar je za veškerými limity všech možných funkcí. Jeho síla a účinky jeho síly jsou nezměrné. Absolutní dokonalost dokonalého mistra je stejná, jakou má Boho-člověk. Rozdíl mezi mistrem a Avatarem je v šíři jejich zasahování a fungování. Mistr je omezen tím, že pomáhá ostatním, zatímco Avatar je tímto neomezen.

Čtyři cesty

Bůh je nekonečný a jeho stín je také nekonečný. Stín Boha je nekonečný prostor, který vyplňuje nekonečnou hrubohmotnou sféru. Ta se projevuje nesčetnými milióny vesmírů, které jsou obsaženy uvnitř a vně lidského poznání. Toto úplné projevené bytí je stvořením, které vzniká z jádra konečnosti v transcendentní existenci, která je Bohem.

V těchto miliónech vesmírů je mnoho říší; některé jsou v plynném skupenství, jiné v pevném skupenství (jako např. kovy a kameny), další se nacházejí v rostlinné říši a ostatní se vyvinuly v živočišné formě (jako např. červi, ryby, ptáci, zvířata a na závěr jen některé jako lidské bytosti).

V těchto myriádách vesmírů jsou planety, na kterých je „sedm království (resp. úrovní)“ vývoje; vývoj vědomí a forem je kompletní.

Ovšem pouze zde, na této planetě (Zemi), mohou být lidské bytosti zrozeny a zde mají možnost počít svoji vývojovou stezku k Sebe-realizaci.

Na Zemi, která je střediskem této transcendentní nekonečné hrubé sféry miliónů vesmírů, je tolik jáder, kolik je lidských duší, které si zde na Zemi procházejí svým vývojem.

Tento vývoj má sedm stupňů (úrovní) a dosažením sedmého stupně je ukončena první cesta k Bohu.

Ačkoliv kompletnost této cesty je cílem všech lidských bytostí, pouze jen málokterým je umožněno vůbec na tuto cestu nastoupit. Příchod na konec této cesty značí zničení osobního postoje, neboť se individuální totožnost zcela rozplyne v oceánu univerzálního vědomí. Dokončení cesty je zaručené při plné absorpci duše a její energie do stavu „Já jsem Bůh“. Když zcela s jistotou budete plně ujištěni o sobě ve stavu „Já jsem Bůh“, budete jako Bůh zakoušet nekonečnou sílu, poznání a blaženost.

Je jen velmi málo těch, kdo ze všech těch duší, jež dokončily první cestu, vstoupí na cestu druhou. Tato cesta již nemá žádné stupně. Je to cesta v okamžité přítomnosti univerzálního vědomí. Prvně je adept otfesen svým rozplynutím se ve stavu „Já jsem Bůh“, což vede k potřebě spočívat zde na Zemi v Bohu jako Bůh. V tomto stavu je osobnost znovu uvědoměna, ale její individuální uvědomění se nyní stává nekonečným projevem a tato nekonečnost zahrnuje jak vědomí hmotného projevu, tak i uvědomění sebe sama v nejesenciálnějším jádru podstaty bytí, kde zakusitel tohoto stavu prožívá nekonečnou sílu, poznání a blaženost uprostřed nejsemknutější formy.

Neomezená duše (jako člověk a zároveň Bůh) zná svoji neomezenost právě uprostřed omezenosti (pozn. př.: Zde Meher Baba upozorňuje, že k tomu, abyste prožil tento stav, musíte překonat svoji nejesenciálnější totožnost sebe sama s čirým a ničím neomezeným vjemem „já jsem“. To znamená, že z vaší nevědomé omezené totožnosti s tělem a myslí se musí nejprve stát vědomá neomezená totožnost sebe sama s vjemem „já“ - což je vědomí, jemnější než prostor, tedy ta nejjemnější forma neboli podstata bytí, která je nakonec transcendována a prožívá se absolutní stav, což je vstup na třetí cestu absolutní realizace).

Třetí cesta je podstoupena pouze těmi, kdo dokonali druhou cestu a jejichž osudem je skutečnost, že musí snášet tíhu zátěže transcendentní síly, poznání a blaženosti a žít božský život současně jako člověk a Bůh. Je zde pouze pět takových mistrů, kteří žijí na Zemi v jakoukoliv dobu a kteří kontrolují pohyb vesmírů a události ze světa lidí. Pouze když jeden z těchto pěti dokonalých mistrů opustí své tělo, může jeden z těch, kdo dokončují druhou cestu v božském ztotožnění sebe sama jako Bůh, postoupit dále a naplnit svoji pouť na třetí cestě a vyplnit tím opuštěné místo.

Je povinností těchto pěti dokonalých mistrů, aby uspíšili příchod prapůvodní bytosti (Avatara) a předali mu péči o Jeho vlastní Tvoření.

Všichni ti, kdo žijí božský život na Zemi (první cesta), a ti, kdo spočívají v Bohu jako Bůh na Zemi (druhá cesta), ve chvíli, kdy odkládají svá těla, opouští navždy také své jemné a mentální nástroje (vědomí a mysl) a ztrácejí se zcela do neprojevu jako neomezený Bůh, vzdávající se všeho osobního, a spočívají jako transcendentní bytí splynuté v transcendentní síle, poznání a blaženosti. Toto je čtvrtá cesta.

Je třeba pochopit, že ve skutečnosti nikdo necestuje po těchto čtyřech cestách, neboť Bůh nemá, kam by cestoval. On je bez počátku a bez konce. A vše, co má nějakou totožnost v projeveném bytí, se zjevuje z této věčné Podstaty, která nemá počátek, a ztrácí se do této Podstaty, která nemá žádný konec.

Prodejce vína

Súfističtí básníci často ve svých básních používají k popsání Cesty lásky jako symbol víno s jeho omamnými účinky, které jsou podobny těm, které prožívá zamilovaná bytost opojená láskou. Saqi je prodejce vína, Rind je zákazník a Maikhana je název stánku, kde se víno prodává. Saqi-ul-Irshad je vinař, který pěstuje víno a zároveň jej rozprodává různým maloprodejcům. Pro maloprodejce je tedy jakýmsi velkoprodejcem.

Stejně jako je ve světě mnoho vinných sklípků, kde se nabízí levné nekvalitní, nepročištěné a dokonce i křtěné víno (pozn. př. podvodně míchané s vodou), jež konzumentovi způsobí bolesti v těle a úchylinky myslí, tak i na duchovní stezce jsou tzv. maloprodejci vína, kteří i přesto, že obdrželi víno od vinaře a svého velkoprodejce, nenechali jej dostatečně dozrát, a skočili tak sami do pasti proto, že sáli toto nezralé víno, aby zakusili jeho omamné účinky ve formě levných duchovních prožitků. Dokonce šli tak daleko, že do něho přidali čistého ducha přečtených duchovních pravd, aby zvýšili svoje zadostiučinění a zesílili účinnost tohoto moku. Nabízeli ho potom druhým, kterým jej prodávali za pár drobných či za prokázání malé služby.

A tak stejně jako je několik krámků či sklípků, kde je nabízeno jen dobré víno, které jen znalci mohou ohodnotit, je tu i několik prodejců vína, resp. světců a dokonalých svatých lidí, kteří mají k dispozici zralé víno lásky jen pro Boha samotného a kteří obětovali vše, co jim bylo drahé a blízké, a stejnou cenu (resp. oběť) vyžadují na oplátku od všech, kdo k nim přijdou na sklenku láskyplného moku.

Mezi těmito výjimečnými bytostmi, které obětovaly všechny své předešlé životy, čímž zaplatily tu nejdražší cenu, se najde velice zřídka nějaký šťastlivec, který je pozván vinařem (velkoprodejcem), aby navštívil jeho sklep. Jemu pak vinař dá ochutnat trochu vína ze svého speciálního sudu, což návštěvníka zcela přemůže a od té chvíle se z něho stává božská bytost, jež je sloučena s Bohem. Z pár takovýchto nejbližších společníků vinař ustanoví jednoho jako sebe sama, ze kterého se stává nový vinař a nový velkoprodejce.

Vinař (velkoprodejce) zde symbolizuje dokonalého mistra (Sadguru či Qutuba), jež slouží jako hrot vesmíru. Je všemocný a má zplnomocnění používat tuto sílu tak, jak uzná za vhodné. Nikdy nikomu nenabízí chvilkové opojení (masti), nýbrž zapříčiní, aby adept spatřil Boha tváří v tvář. Některým umožní dokonce sjednocení s Bohem.

Hafiz na toto téma říká:

„Ten, kdo je vinařem (dokonalým mistrem), může pouhým svým pohledem nebo přáním přeměnit prach do kouzelného kamene a proměnit obyčejný kov ve zlato.“

Někdy se stane, že tu je někdo, kdo sloužil dokonalému mistru z celého srdce již v minulých životech a nyní již nemá cenu ani toho nejlevnějšího vína, a mistr si na něho vzpomene, přivolá si ho a dá mu napít víno, které mu vnukne realizaci, po které se z něho může stát i dokonalý mistr.

Sadguru je neomezený

Kabír řekl:

„Našeptávající Guru patří k těm omezeným; není neomezený. Ten neomezený je Sadguru. Jasně to pochopte a pevně si to zapamatujte.“

Těmito „našeptávači“ má Kabír na mysli zvláště učitele 5. stupně, ale i učitelé 6. stupně mohou být taktéž zahrnuti mezi ty doposud omezené bytosti. (pozn. př.: Jsou to ti, kdo intelektuálně znají

Skutečnost, ale kdo nebyli schopni se vzdát své omezené zrozené totožnosti, neboť ji považují chybně za skutečnou a nepokládají za nutné se jí vzdávat. Z hrubohmotného a jemnohmotného ega se v jejich případech stává duchovní ego, což je ztotožnění se s oddělenou osobností, která má sice přečtené a vypůjčené poznání, ale není schopna transcendovat svůj intelekt a vzdát se tak nakonec své podstaty bytí - což je ta nejposlednější vazba v tomto projeveném světě.)

V projeveném světě stále nalzáme tyto tři druhy Guruů neboli Mistrů:

1. podvodníci;
2. výjimeční, ale dosud omezení učitelé, tj. učitelé 5. stupně (Wali) a učitelé 6. stupně (Pir);
3. dokonalí Guruové neboli Sadguruové, kteří jsou plně realizovaným božstvím.

Když je učitel 5. stupně (Wali) z někoho rozradostněn, věnuje se mu a začne tomuto žákovi našeptávat božská slova nebo se mu upřeně zahledí do očí a pozvedne vědomí svého žáka. Až potom je žák schopen svým pozvednutým vědomím snadněji rozumět myšlenkám těch, kdo jsou v jeho blízkosti. Je to však podmíněno tím, že žák sám od sebe musí chtít. Začne vidět barevná světla a někdy uvnitř těchto světél vidí tvář svého učitele.

Ale učitel může dostat poctivého žáka na svoji vlastní úroveň vědomí a umožnit mu tak, aby sebe sama začal ztotožňovat s mentálním tělem, a viděl tak své hrubé a jemnohmotné tělo odděleně od sebe jako šat, který nosí na sobě. I přesto, že se žák těší z prožívání tohoto uvědomění se ve vyšší dimenzi vědomí, což není žádným hypnotickým výmyslem, ale skutečně vyšší formou prožívání sebe sama, je stále chycen v omezené formě a stále je ještě součástí probíhající klamně hry. V případě tohoto žáka se jen změnil úhel pohledu (pozn. př.: resp. pozornosti). Jeho pohled je nyní oproti dřívějšímu rozšířen, ale stále je zřena prostá Mája (klamný princip), za kterou je skrytý Bůh.

Učitel 6. stupně (Pir) nepoužívá metody učitelů 5. stupně (Wali). Když je Pir někým potěšen, může jej Pir požádat o sklenici vody nebo šálek čaje. Po požití jednoho či dvou doušků může nápoj vrátit zpět svému hostiteli. Nebo jej učitel (Pir) může požádat o kapesník nebo šátek, který mu později zase vrátí. Touto zjevně nepodstatnou službou může učitel umožnit, aby se dárce dostal do uvědomění sebe sama, čímž ho učitel převede přes nižší úroveň. Dokonce ho může dostat i do své vlastní úrovně a umožnit mu tímto způsobem, aby tento nadějný žák provedl zásadní přelom na své stezce, kdy je schopen provždy překonat spáry Máji (klamně představy), která od té chvíle zůstává již překonána. Potom před tímto žákem stojí už „jen“ nepopsatelná krása a dokonalost Boha.

V průběhu svého života mohou učitel 5. stupně (Wali) a učitel 6. stupně (Pir) pozvednout jednoho nebo nanejvýš dvě osoby na svoji vlastní úroveň vědomí. Učitel 6. stupně (Pir) nemůže dostat nikoho za 6. stupeň, který označuje skutečný okraj omezenosti (pozn. př.: zde je myšlen práh, který je rozhraním mezi omezeností a neomezeností, tj. jednobodové soustředění, které je pozorností samotnou a které se po překonání tohoto prahu mění v neomezenou vědomou ne-pozornost, kde již není zaujímán osobní dočasný postoj, nýbrž kdy je prožívána Absolutní Skutečnost v přítomnosti zbavené veškerého rozlišování a kategorizace). Mezi 6. stupněm a 7. stupněm vědomí je propast, kterou je třeba překročit (pozn. př. Je to přechod od dočasného projeveného vědomí do nezrozeného věčného neprojevu). Je to přechod mezi posledním bodem omezenosti a nekonečnou neomezeností, konečným Cílem.

Učitel 6. stupně je ještě sám v oblasti dvojnosti (pozn. př. dualita vztahu vědomí a ne-vědomí; kdežto konečný 7. stupeň je překonání obou stran a spočinutí na hranici mezi obojím, tedy tam, kde není ani to a ani ono) a proto nemůže nikoho přivést do sjednoceného stavu neomezeného vědomí; na rozdíl od něho však Sadguru je již za vazbami omezeného projevu, a tudíž je schopen to učinit a také to dělá. Využívá ke svým praktikám mnohé způsoby (jako např. přímý fyzický kontakt nebo dokonce prosté přání), jimiž uděluje svoji milost tomu, koho si vybere. Tento žák je potom schopen překonat dualitu a rozpustit sebe sama ve vědomí Sebe jako neomezeného božského principu (Behad).

Učitel 5. stupně (Wali) a učitel 6. stupně (Pir) nutně požadují fyzickou přítomnost někoho, jehož úroveň vědomí je na nižším stupni. Jen tak má učitel možnost uplatnit své schopnosti a pozvednout adepta na vyšší stupeň vědomí. Ale pro Sadguru (dokonalého učitele) nejsou čas a prostor žádné překážky v případech, kdy si přeje udělit svoji milost jakékoliv osobě či objektu. Osoba, o kterou Sadguruovi jde, může být tisíce mil vzdálena nebo dokonce nemusí být již ve fyzickém těle. Přání Sadguru může okamžitě usadit tuto zvláště vybranou osobu ve vědomí 7. stupně neomezenosti (Behad).

Ale kde jsou tyto stupně a sféry? Ony jsou ve vás. Vy si jich nejste vědom, protože rozdílné stavy vědomí dávají podnět ke vzniku rozdílných úrovní vědomí. Například si vezmeme mravence, který reprezentuje první stupeň, psa, který reprezentuje třetí stupeň, slona, reprezentujícího 5. stupeň, a člověka, reprezentujícího 7. stupeň vědomí. Mravenec, pes, slon a člověk se vyskytují a pohybují na stejné planetě, ale tyto stupně označují rozdílné světy v jejich úrovni vědomí. Omezené a neomezené leží uvnitř vás. Spíše jsou to vaše stavy, ale vy je nezakoušíte z toho důvodu, že jste chybně připoutáni k falešné totožnosti s dočasným vjemem „jáství“, jenž překrývá skutečné Já, které tudíž musí dočasně brát sebe sama jako toto falešné „já“.

Všechny pohnutky vznikají v omezenosti vědomí. Učitel 6. stupně může někomu umožnit, aby viděl Boha, ale i po této zkušenosti je učitelovo i žákovo skutečné Já překryto falešnou iluzorní totožností, která je k pravému neomezenému principu připoutána. Sadguru (dokonalý učitel) v pravý okamžik zcela smete naprosto falešnou iluzornost. Jak to vlastně dělá? To je nevysvětlitelné. Pouze ten, kdo je poznání samotné, to může učinit. Když je adept zcela odloučen od falešné omezenosti, která se zcela vytratila, zůstává tu skutečná neomezená bytost, která spočívá sama v sobě. Toto je stav „Já jsem Bůh“.

Jediný způsob, jak se dostat za vazby omezenosti a spočinout zcela v neomezenosti, je schopnost stát se drobkem prachu, tzn. že se plně ztratíte v lásce k dokonalému mistrovi.

Tukaram, jeden z dokonalých mistrů, k tomu podotkl:

„Bez milosti dokonalého mistra nemůžete nalézt cestu k Cíli.

Ze všeho nejvíc se snažte držet se pevně u jeho nohou a nadřaďte to nad veškerou činnost.“

Božské předstírání

Ježíš měl božské Kristovo vědomí. To znamená, že Ježíš si byl vědom sebe sama jako Kristus. Ježíš Kristus byl v Jidášu a jako Ježíš Kristus v Jidášu věděl, že ho Jidáš zradí. Přesto zůstal bez reakce, jako kdyby o ničem nevěděl.

Božské předstírání veškerého vědění je principem Jeho hry (Líly) - božské zábavy věčného Krista.

Trapas

Džňána (poznání) je vědění duše o tom, že zná vše. Džňána je vše-znající zkušenost duše. Duše říká: „Nyní vím, že znám vše.“ Iluzorní představa (nevědomost) je stav, kdy vše-znající duše neví, že zná vše.

Ó! Nevědomče, vždyť jsi vše-znající bytost,
v jakém trapném stavu se nacházíš!
Ó! Slabochu, vždyť jsi vše-mocná bytost,
v jakém trapném stavu se nacházíš!
Ó! Zoufalče, vždyť jsi nejšťastnější bytost,
v jakém trapném stavu se nacházíš!
Jaký trapas!
Jaká podívaná!
Jaké potěšení!

Udělení poznání

Poznání je udělováno dvěma způsoby - nepřímo a přímo. Existují dva kroky při udělování nepřímého poznání a dva rozdílné způsoby v udílení přímého poznání.

Abychom to lépe vykreslili, dovoďte mi připodobnit hrubohmotné vědomí obyčejné lidské bytosti k vesnickému způsobu života, absolutní božské vědomí realizované bytosti k městskému životu třeba v New Yorku a šest stavů vývoje vědomí k šesti zastávkám nebo-li bránám, jež jsou předělem mezi těmito krajními úrovněmi.

Jestliže se jako vesničan zajedete podívat do New Yorku a zůstanete zde nějakou dobu zcela pohlcen městským životem, nebudete při svém návratu domů ve své vesnici schopen nikomu z přítomných vylíčit, co jste ve velkoměstě zažil. Ale jestliže se vrátíte do vesnice se svým novým poznáním a začnete líčit své zážitky řečí, které vesničané rozumí, a uzpůsobíte se jim, budete jim schopen popsat to, co jste ve městě uviděl a zažil. Nakonec ještě dodáte některým z nich odvahu k tomu, aby podnikli stejnou cestu jako vy. Nemůžete podněcovat jejich zájem stále jen slovním popisem vašich prožitků. Musíte si vypomoci barevnými diapozitivy a snímky, které jim dají alespoň záblesk obrazu ze života v New Yorku. Tyto pomůcky jim více přiblíží skutečný New York a vzbudí v jejich mysli větší zájem vypravit se na cestu do tohoto velkoměsta.

Řekněme, že jsou zde dva způsoby, na základě kterých může vesničan cestovat. Buď to pojede sám a bude se řídit vašimi informacemi, které obdržel. V tomto případě je vystaven všem kouzlům, které ho čekají na místech, kam jste ho poslal. Zde ho však jeho láska, víra a plná důvěra ve vás zachrání od možnosti upadnout někde do léčky. Kdyby tuto lásku, víru a důvěru neměl, nedokončil by tuto cestu. A pak je zde také ta možnost, že mu zavážete oči a nerozvážete je dřív, než dojedete do New Yorku s vámi. To je ta nejbezpečnější a nejrychlejší cesta. Ale ať podstoupí jakýkoliv způsob, jedno je jasné. Váš následovník přímo zakusí to, o čem jen zvědavě bloumal, a tak se sám ocitne v cíli a prožije si sám celou krásu a velikost, o které předtím jen snil při pohledu na záběry na promítacím plátně.

Přímé poznání Boha je právě tím poznáním (Džňánou), které je realizováno při prožívání sebe sama v naprostém sjednocení s Bohem. Toho lze docílit právě prostřednictvím milosti dokonalého učitele. Ale nepřímé poznání, které je získatelné díky popisům, přednáškám a obrázkům, je pouhým informačním zdrojem, sloužícím pouze mysli k vydání se na cestu.

Znát Skutečnost znamená stát se Jí. Ona je tím nejbližším, co máte. Ve skutečnosti je vámi. Vzhledem k nevědomosti o tom, co je Bůh, dochází k základnímu nepochopení faktu, že to, co je vám nejbližší, se zdá být tím nejdálčenějším. Ale když je závoj nevědomosti odstraněn díky milosti dokonalého mistra, stáváte se skutečně tím, čím přirozeně již jste - tedy pravým Já, které je tou nejnižší Skutečností toho, že jste, že jste byl a že vždy budete To.

Druhy poznání

Jsou tři druhy poznání:

1. Materiální poznání (Bahaja džňána).

Poznání vnějších jevů a věcí; zahrnuje poznání, jenž se týká světských záležitostí (věcí a jevů světa). Toto poznání je získáno přirozeným způsobem nebo prostřednictvím teoretických studií. Toto vědění je nevědomostí Nevědomosti.

2. Duchovní poznání (Antar džňána).

Poznání vnitřních jevů; zahrnuje duchovní zkušenosti jemnohmotných úrovní a mentálních úrovní.

Prožívání jemnohmotných úrovní je nevědomostí Poznání. Zakoušení mentálních úrovní je poznáním Nevědomosti. Vnitřní zkušenosti jemnohmotných úrovní mohou být považovány za božskou halucinaci, zatímco vnitřní zkušenosti mentálních úrovní mohou být duchovní noční můrou touhy po Jednotě s Bohem. Vnitřní zkušenosti končí v božském Probuzení.

3. Božské Poznání (Brahma džňána).

Poznání božské Podstaty; je to Bohu vlastní transcendentní Poznání. Toto je poznání Absolutního Poznání.

Materiální poznání je získáno malým počtem lidí.

Duchovní poznání je získáno velmi malým počtem lidí.

Božské Poznání je realizováno jenom velice výjimečně zvláštními jedinci.

Božské Poznání je všeobsažným Poznáním. Je to tedy veškeré Poznání a ten, kdo jej získal, se stává Zdrojem Poznání a je Poznáním Samotným.

Uvítání

Pro dva jedince, kteří se navzájem neznají, patří ke slušnému chování vzájemné oslovení jeden druhého a vzájemné představení se. Takové uvítání je zbytečné v případě, když panuje mezi dvojicí vzájemný láskyplný vztah. Potom jejich srdce nepotřebují žádné uvítací obřady. Spříznění může být pocíťováno mezi cizinci jen v případě, kdy mezi nimi zavládne pocit, že se již někde vzájemně potkali. Tento pocit je způsoben právě vzpomínkou na jejich dřívější spojení v minulosti.

Mně se však nemusí nikdo představovat a zdravít mě na uvítanou, protože pro mne neexistuje pojem cizinec. Nicméně je patrné, že pro většinu lidí jsem já sám cizincem. Berou mě tak, a když ke mně přijdou a jsou v mé přítomnosti, začnou se hned představovat a dávat mi zdvořilostní uvítací gesta. Ve skutečnosti ke mně přicházejí a předstupují přede mne, majíce v sobě skrytě obsaženy mnohé tváře z dob minulých. V minulých životech mi byli představeni již mnohokrát, ale vždy odešli a zapomněli na mě. Nyní mě opět potkali. Všechny tyto minulé tváře, jimiž se mi představovali, jsou nyní obsaženy v jejich nynějším uvítacím gestu určeném pro mne.

Citáty ze Sahavasu

Láska je tehdy, když milující nepotřebuje být žádán o cokoli, aby to, co má udělat, udělal.

Milováním se celá tvoje bytost změní a tvůj život skončí ve Svobodě.

Dar lásky je zcela výjimečný dar od Boha a zřídka kdy je někdo schopen jej obdržet.

Bůh je zcela jistě pro tvůj život něčím daleko živějším, než je pro něj tvůj vlastní dech, který vpodstatě je tvým životem. Obyčejně je život spojován s dechem; uvědomíš si to většinou až v okamžiku, kdy je ti znemožněno dýchat, a zcela to prožiješ až tehdy, když je tvůj dech zcela vypuštěn jako při utonutí a kdy se tvůj dech zcela rozplyne do Transcendentna. Podobným způsobem si uvědomíš, že Bůh je tvojí existencí jen tehdy, když po něm začneš zcela dychtit, a zcela Jej nakonec budeš realizovat pouze tehdy, když se rozplyneš v Jeho oceánu božské Lásky.

Pro zájemce je obtížné, aby pochopil princip duchovní stezky, a je ještě obtížnější, aby se na stezku dostal.

Co je půstem mysli? Je to tehdy, když nejsou žádné myšlenky. To je však nemožné. Ale jestliže svěříte svoji mysl mně tím způsobem, že si mne budete neustále připomínat, nebudou tu žádné myšlenky, které by zůstaly ponechány bez užitku a na kterých by se mohla mysl vyživovat. Tento půst mysli je opravdovým a pravým půstem. Budete-li trápit půstem svůj žaludek, může to pomoci vašemu zdraví, ale nemusí to nutně pomoci vašemu duchovnímu vývoji.

Říkáte, že mě vidíte ve snech. Tyto sny vznikají z vašich vlastních dojmů, vzniknuvších v důsledku vaší vlastní lásky a víry ve mne. Nepřisuzujte mi tyto sny. Přišel jsem do vašeho středu proto, abych vás probudil od dlouhého, stále se protahujícího se snu Iluze. Nepřišel jsem, abych vám vytvářel ještě nějaké další sny pro vaše potěšení!

Nebudte nepřítomen sám pro sebe

Ten, kdo má oči, ale nevidí,
Ten, kdo má uši, ale neslyší,
Ten, kdo má jazyk, ale nemluví,
Ten může vidět Mne tak, jak bych měl být viděn, a může Mne znát tak, jak bych měl být znám.

Předchozí slova nenaznačují, že byste se měli stát nečinní. Naopak to znamená, že byste si měli neustále uvědomovat Krásu všudypřítomného Boha - Milovaného. K tomu Hafíz poznamenal:

„Jestliže chcete na Milovaném, aby byl přítomen, ani na jeden okamžik se neztrácejte z Jeho Přítomnosti.“

Dokonalý mistr je ve všem a je středem všeho (pozn. př.: zde je nutno chápat mistra jako univerzální vědomí, jež není znečištěno osobností či jakoukoliv omezeností). Každý a každá věc je proto pro něho stejně vzdálená. Takže vzhledem k našim vlastním omezením se stává, že se nám Bůh jeví z vnějšího hlediska pouze na jednom místě v daném okamžiku, ale v pohledu univerzálního vědomí se Bůh nachází v jeden a tentýž okamžik na všech stupních vědomí. Vidět Jej takového, jakým On je, znamená, že vidíte Boha. Takže si dejte pozor, abyste nebyl sám nepřítomen ve chvíli, kdy Milovaný zaklepe na dveře vašeho srdce.

Chtěj to, co chci já

Já jsem Bůh - Bůh odloučen od všeho a zároveň Bůh v lidské formě. Přitahuji si vás stále více a těsněji k sobě tím způsobem, že vám dávám často na srozuměnou vše o našem společenství. Ale přívětivost a všední obeznamenost způsobují, že zapomínáte na to, že jsem Bůh.

Znám vše, co se děje a co se stane. Vše, co se stane, se nestane bez mé vůle. Umožňuji vědomě, aby se věci děly ve svém přirozeném běhu.

Jediné, co od vás žádám, je to, abyste mě milovali ze všeho nejvíc a snažili se mi stále naslouchat. Pokud poznáte, že je pro vás nemožné, abyste mně naslouchali tak, jak byste měli, jsem vám nápomocen. Pomohu vám snášet z celého srdce to, co jsem vám již opakovaně dal, a stále vám budu předkládat důležitost oddanosti.

Vždy dělejte to, co chci já, místo abyste mne nutili chtít dělat to, co chcete vy. Většina z vás chce na mně to, co chcete vy; když uspějete a dostanete ode mne souhlasnou odpověď na to, co chcete vy, jste potěšeni a říkáte ostatním, že to je právě to, co jsem si přál já! Například mi někdo z vás přivede ukázat hoch a sdělí mi, že tento chlapec je vzdělaný a že by byl dobrou partií pro jeho dceru, která je taktéž studovaná a vzdělaná. Chce, abych mu to odsouhlasil. Když tak neučiním, trvá na tom a přesvědčuje mne, říkáje, že to je opravdu optimální pár, který by se k sobě hodil. Já potom řeknu: „Nechť je to tak, jak si přejete!“ Jenže on si to hned převede v tom smyslu, že já souhlasil, a jakmile vyjde z místnosti, vypráví ostatním, že já si výslovně přeji, aby si tento mládenec vzal jeho dceru. Tento postup je podobný u většiny z vás. Když dám souhlas k tomu, co si ve skutečnosti přejete vy, obrátíte to a říkáte, že to je moje výslovné přání, abyste právě takto činil. Buďte upřímní a obezřetní v tom, co říkáte. Já si přeji, abyste zkoušeli co nejvíce naslouchat tomu, co si přeje Baba.

Vím, že není snadné chtít to, co chci já. Ve skutečnosti je pro vás nemožné chtít to, co chci já, protože je pro vás nemožné milovat mne tak, jak bych měl být milován. Nechť tedy alespoň nedochází vždy k tomu, že budete chtít, abych souhlasil s tím, co chcete dělat vy. Snažte se tedy co nejvíce vložit své srdce a duši do činností, které jsou od vás vyžadovány.

Pouze intenzivní láska ke mně vás může přivést k následování toho, co chci, abyste dělali.

Váš dar oddanosti

Nechť je vaše srdce čiré. Nejednejte navenek, aniž byste to předem neměli niterně sami prožité. Buďte absolutně upřímní. Bůh je Absolutní Upřímnost.

Nepředstírejte, že jste zbožní, protože Bůh je všude. Bůh nemůže být oblbnut - proč se tedy snažíte jednat jako něco, co nejste?

Nechci od vás nic jiného než obdařit mne svojí oddaností. Obdařte mě jí a osvobodíte se od pout nevědomosti.

Božská odpověď

V okamžiku, kdy zkoušíte Boha spíše pochopit, než abyste Jej milovali, přestanete Mu rozumět a vaše nevědomost bude přikrmovat vaše ego. Mysl se nemůže dostat za sebe samu. Bůh je nekonečný a je za dosahem mysli.

Božská vůle, která zjevuje tuto nekonečnou iluzi, vyjadřuje sebe samu v úplné čistotě prostřednictvím mne, čímž máte možnost odvrátit pozornost od iluze směrem k univerzálnímu Božskému vědomí.

Každá moje odpověď k úplnému projevu, tím, že je božská, vychází zcela z lásky. Tato moje odpověď má mnoho podob, které vidíte sami. Nejsou to nic než odrazy vaší mnohobarevné mysli. Nazíráte a odsuzujete moje činy ze své úrovně pochopení a pokoušíte se je porovnávat ve světle svých vlastních omezených standardů a měřítek hodnot. Tím způsobem chybně interpretujete různé odstíny mých reakcí k různým lidem. Tím, že jsem neomezen, jsem zároveň na všech úrovních vědomí; jako takový se ve svých odpovědích vždy odlišuji podle toho, komu odpovídám. Rozlišuji jednoho od druhého pouze ve světle jejich dojmů (sanskár), neboli podle různých úrovní vědomí, které zaujímají a kterými se

vyjadřují. Každá moje činnost je odpovědí podle nutnosti ve vztahu k příjemci, který se ocitá na různých úrovních vědomí. Tím pádem se moje božská odpověď někdy přirozeně jeví jako zcela záhadná.

Nezkoušejte svoji omezenou mysl chápat důležitost mých činností ani se nepokoušejte tyto činnosti kopírovat. Nesmíte dělat to, co dělám já, ale měli byste dělat to, co vám říkám, abyste dělali. Jestliže se pokusíte prozkoumávat každý můj čin ve svém vlastním zorném úhlu poznání, budete to chápat v omezenosti svého vlastního poznání!

Někdy, když vás vidím zmateně znepokojené, jsem hnán svým soucitem a láskou k vám, přičemž vám ozřejmím důvod své specifické činnosti směřované k vám. Může se vám třeba zdát, že ospravedlňuji své činy tím, že vám je ozřejmuji. Tím se jen podtrhne vaše slabost a moje síla.

Ale nezapomeňte, že navzdory tomu, že své činy a jejich důležitost osvětluji, nebudou vámi nikdy zcela pochopeny v úplnosti. Naprostá jednoduchost mé Božské hry se jeví být všemožně podkreslena rafinovanými intrikami ve chvíli, kdy se ji snažíte chápat prostřednictvím svého intelektu.

Čím více pobýváte v mé společnosti a získáváte moji lásku otevřeným srdcem, tím více mne začnete přijímat celým svým srdcem. A čím více toho o mně víte, tím více se bude stupňovat přesvědčení, že toho o mně víte stále méně a méně. Tím, že se snažíte chápat moji Božskou hru skrze proces poznávání svým intelektem, dochází u vás v důsledku toho k analyzování a spekulování, ve kterém se utápíte, čímž dříve či později dojdete k marnému konci, nalézaje se přitom v beznadějném zatracení.

Jestliže vám moje činy způsobují zmatek, je to proto, že vám chybí naprostá důvěra ke mně. Proto vykořeňte všechny pochybnosti a dobře si připomínejte, že cokoliv, co udělám, je tím nejlepším. Všechny mé činy jsou Božskou reakcí, zrozenou z mé Božské lásky.

Tázající se mysl

Vaše láska a víra vás dovedla z velké dálky sem ke mně, abyste tu byli třeba jen pár hodin. I když jsem vám vzkázal, že byste se neměli vyptávat na zbytečnosti, vím, že někteří z vás nedočkavě čekají na okamžik, kdy by se mě na něco mohli zeptat. Povahou myslí je neustále se na něco ptát. Ale láska se neptá na žádné otázky; láska nehledá nic než vůli Milovaného.

Mysl chce znát to, co je za myslí. Aby ovšem poznala, co je za myslí, musí sama zmizet - rozplynout se beze stopy. Legrační na tom je to, že mysl (pozn. př.: zde osobnost), která je dočasná, chce podržet sebe sama a přes toto všechno chce poznat Pravdu, která je nekonečná a věčná. To je pozice těch, kdo hledají Pravdu prostřednictvím intelektu. Jen pár z nich si uvědomí tuto skutečnost. Ostatní, tedy velká většina, se marně uchytí v této léčce myslí a tápe.

Je snadné se ptát na vše možné, ale k pochopení mých vět je nutné mít absolvovanou přípravu. Potom ti z vás, kdo jsou schopni mi porozumět, se již na nic neptají. Vědí, že Bůh je ne-pochopitelný a je zcela za dosahem tázající se myslí.

Každý chce být šťastný. Každý z vás hledá štěstí v tom či onom naplnění. Všechny vaše snahy nevyhnutelně končí neuspokojením a zklamáním. Ve skutečnosti jste blažeností samotnou, ale směšné na tom je, že před sebou vidíte jen samé klamy.

Jeden z mých uctivatelů si stěžoval: „Babo, proč musím tak trpět, když jsem vedl po celou dobu spořádaný život?“ Možná by si stěžovali ještě další z vás; takto naříkáte proto, že nemáte ani potuchy o smyslu, který je skrytý za tímto útrpným projevem. Nemyslím tím, že byste měli uměle přivolávat utrpení, ale myslím si, že byste se neměli bát utrpení nebo z tohoto utrpení vinit někoho jiného.

Podle vesmírného Zákona je veškeré utrpení snahou Božského principu odhalit vaši skutečnou Podstatu. Ve srovnání s nekonečnou blažeností, kterou zažíváte při realizaci stavu „Já jsem Bůh“, jsou veškerá utrpení a agónie, kterými procházíte, prakticky ničím. Já jsem Zdrojem transcendentní blaženosti a přicházím mezi vás a trpím nekonečnou agónií.

Já jsem pradávna Prapodstata. Když říkám, že jsem Bůh, nemyslete si, že to říkám proto, že jsem o tom musel přemýšlet, což pak vyústilo v závěrečné prohlášení, že jsem Bůh. Tak se to nestalo. Zkrátka

vím, že to tak je. Mnozí toto považují za rouhání; ve skutečnosti by však bylo rouháním to, kdybych říkal, že nejsem Bůh.

Když říkáte, že já jsem muž, není to pro vás nic nepochopitelného či nemožného. Ve vaší mysli v souvislosti s tím nevystane sebemenší pochybnost. Není k tomu zapotřebí vystavovat žádné potvrzení a nelze to nějakým protikladem vyvrátit. Je to pro vás zcela jasné. Představte si však, že byste mohl sestoupit na úroveň vědomí zvířete, zatímco byste měl možnost si ponechat své vlastní vědomí lidského tvora. Jistě byste ihned začal sdělovat zvířatům v okolí, že nejste vlastně zvíře, ale že jste člověk. Vysvětloval byste jim, že jste člověk a že oni se ve svém vývoji také jednou stanou lidmi. Stejně tak je to se mnou. Sestoupil jsem na vaši úroveň vědomí, ponechávající si však univerzální vědomí; opakovaně vám zvěstuji, že jsem Bůh, neboli transcendentní univerzální vědomí, abych vám tak dopomohl k vašemu vlastnímu poznání, že i vy jste Bůh, tedy transcendentní vědomí. Já jsem Bůh a každý a vše není nic jiného než Bůh a každý, a tím i vše, se vědomě stane Bohem.

Největším hříchem je pokrytectví. Nejvyšším pokrytectvím je to, když někdo, kdo je sám o sobě pokrytcem, žádá druhé, aby přestali být pokrytečtí. Chci na vás, abyste byli upřímní. Neměli byste předstírat něco, čím nejste.

Jeden z vás mi jednou řekl: „Babo, dělám upřímně svoji práci a zodpovědně plním své povinnosti, a přesto nejsem šťastný. Kdo je za to vinen? Jsem vůbec něčím Bohu ku prospěchu?“ Jsem šťasten, když mluvíte zcela otevřeně. Nicméně přesto ještě musíte být upřímní a otevření sami k sobě, což vám pomůže vinit ze svého stavu pouze a jenom sebe sama a nikoho jiného. Stanete se tím, čím se chcete stát. Avšak jakmile někoho viníte, viníte tím i mne, neboť vše ve vesmíru vzešlo ze mne, a jen já tím pádem musím být obviněn. Nemáte ani potuchu o mé lásce a soucítění, které udržuje vaše projevené bytí. V lásce je nekonečná soucitnost a cokoliv, co se stane, je již naplněné soucítěním. Nemůžete to pochopit dříve, než se dostanete za dosah omezenosti myslí.

Kdybych vás chtěl nakonec využít v důsledku vaší slabosti, bylo by to jen za účelem pomoci vám na vaší cestě. Slabost není nic než určitý stupeň síly. Ve svém transcendentním životě zakouším sebe sama jako každého a vše kolem sebe; raduji se a trpím prostřednictvím vás za účelem pobídky k uvědomění, že i vy jste nekoneční.

Proč byste neměli být šťastní? Co nebo resp. kdo vás potřebuje vázat k neštěstí? Tyto vazby nezpůsobil někdo jiný, ty jste si utvořili sami. Můžete je rozpustit a odloučit se zcela od nich za předpokladu, že sami toužebně tíhnete ke svobodě. Vy sami jste svým vlastním blokem ke svobodě. Pouhé přání po osvobození není dostačující. Nezáleží zcela na tom, co si myslíte či co říkáte, ale rozhodující pro vás je to, co zcela opravdově cítíte ve svém nitru. Jestliže chcete Boha, musíte chtít Boha samotného. Je možné zakusit v sobě Boha, jestliže chcete zakusit Pravdu. Jakou za to musíte zaplatit cenu? Musíte za to zaplatit svojí vlastní oddělenou existencí. Když se vzdáte všeho zbytečného a falešného, nasajete do sebe Pravdu, kterou opravdu jste.

Pravda je za dosahem omezenosti myslí. Pravda se musí prožít. Mysl je skutečně úskočná a vytváří nespočetné množství výmluv a vytáček, jen aby vás chytila do pastí. Mysl má na svědomí vaši výmluvu, kdy jste přesvědčeni, že nelze přeci žít čistě jen pro Boha. Říkáte si, že máte povinnosti ke své rodině, ke společnosti, k národu a ke světu. Pak se nedivte, že jste přitahováni více k iluzi než ke skutečné Pravdě.

Pravda je jednoduchá, ale iluze ji nekonečně překrývá intrikami. Člověk je ojedinelý tehdy, když vlastní nenasycenou touhu po Pravdě; zbytek lidstva dovolí, aby jej stále víc a víc svazovala iluze. Bůh samotný je Skutečný a vše ostatní, co vidíte a cítíte, není nic než série ničeho.

Já jsem transcendentní poznání, síla a blaženost. Mohu pomoci každému realizovat Boha, jestliže se tak rozhodnu udělat. Můžete se zeptat, proč vám tedy nyní neumožním, abyste právě nyní realizovali Boha? Proč by se však mělo jednat právě o vás. Proč by nemělo jít třeba o někoho, kdo stojí vedle vás či o člověka, který jde zrovna po ulici, o ptáka na stromě nebo o kámen? Vždyť toto všechno, i když je v rozličných formách, má jeden a ten samý zdroj. Čím více milujete Absolutní princip, tím dříve se rozhodnete odložit falešné představy, které jste přijal ve snaze skrýt se před Pravdou. Tato činnost vás natolik zaslepila, že jste začal věřit své neskutečné totožnosti. Já jsem ve všech a miluji všechny rovným dílem. Vaše láska ke mně vám pomůže zbavit se falešných představ o sobě a dovede vás k realizaci Sebe

sama, čímž spočínáte ve své pravé Podstatě.

Pouhé intelektuální pochopení vás blíže k Bohu nepřivede. Ne spekulování, ale láska způsobí, že k vám Bůh (Absolutní stav) nečekaně přijde. Spekulování vyživuje hrdost ega a posilňuje jeho odloučenost. Proto neztrácejte zbytečný čas nad zbytečnými pochybnostmi a snažte se stát „oddaným“ dokonalého mistra.

Když vám váš život předloží jasný a pravý obraz vaší mysli a vašeho srdce, je to pravý okamžik, kdy byste měli přijmout vedení od dokonalého učitele, což je dostatečným předpokladem k vzestupu vašeho ducha. Když vás já, pradávna Prapodstata (pozn. př. nezrozená a nesmrtelná), přijmu a obejmu, probudím ve vás něco, co bude postupně růst. Je to semeno Lásky, které jsem zasel. Od zasetí semene a jeho vypuštění a nesení plodů uběhne velmi dlouhá doba. Cíl není ve skutečnosti ani daleko, ani blízko a ani neexistuje žádné časové období potřebné k přeměně či překonání vzdálenosti k překročení. Ve věčnosti je všechno zde a nyní. Zkratka je nutné, abyste se stali tím, čím již jste. Vy jste Bůh, transcendentní a Absolutní.

Probuzení se ze snového stavu do Skutečného stavu Probuzení

Prvním Zpěvem Transcendentna je počátek tvoření. Důsledkem tvoření je projevení neprojeveného a transcendentního v oblasti rozličné dvojnosti. Dvojnost v sobě zahrnuje nekonečné utrpení.

Jsem věčně šťastný, neboť vím, že jsem transcendentní Absolutno, Prapodstata. Já existuji Sám o sobě; není tu kromě mne nic jiného; vše ostatní je iluze. Současně však v tomto projevu neustále trpím.

Já, Sám o sobě, jsem svobodný. Ale ve vás a při pohledu na vás cítím nesvobodu. Vědomě trpím skrze vás, abych vás nakonec osvobodil od všech vazeb. To je mé ukřižování. Díky své naprosté nevědomosti, které se držíte, prožíváte utrpení a vaše nevědomost je mým utrpením.

Sedíte zde přede mnou, přičemž každý z vás si hájí svou oddělenou existenci před ostatními. Přicházíte z různých společenských úrovní a oblastí. Vlastníte všelijaké fyzické a psychické schopnosti a zaujímáte různé postoje. V důsledku ztotožnění se s tělem a myslí jste se stali oddělenou osobností, a tím pádem je Pravá nerozdělitelná Duše zcela rozdělena. Ve skutečnosti se tato Duše nikdy nemůže rozdělit, neboť vždy zůstává Jedinou a stále Stejnou.

Vy jste opravdu touto transcendentní a nekonečnou Duší, ale problém je v tom, že se ztotožňujete s pomíjivou myslí a tím si způsobujete utrpení. Máte své momenty štěstí a lítosti. Když vaše bolesti převáží vaše radosti nebo když vaše radosti převáží vaše bolesti, je to jen důsledek toho, že se po celý den stále o něco strachujete a nejste klidní, což přinejlepším vyústí večer tím, že upadnete do tupého a hlubokého spánku a spíte jako „špalek“. V tomto spánku se ukládáte do Transcendentna (pozn. př. V hlubokém spánku není přítomné vědomí a je tu tudíž neprojevený absolutní stav), aniž byste o tom věděli.

V tomto hlubokém spánku zcela zapomenete na sebe sama a přestanete vnímat okolí, své myšlenky a emoce, kolem kterých se seskupují vaše ideje o předpokládaném štěstí a trápení. Toto uložení se ke spánku nemá dlouhé trvání.

Když se ráno z tohoto spánku probudíte, začnete být bdělí, což nutně vyvstane až po projevu snového stavu, který může trvat třeba jen nepatrnou chvíli.

Nyní, když máte tento snový stav, prožíváte skutečně šťastné a sladké sny, ve kterých je naplněn váš ideál štěstí. Ale jelikož to je jen sen, trvají tyto chvíle snění pouze krátkou dobu. Po probuzení se z tohoto snění do bdělého stavu si jen vzdychnete: „Ach, jaká škoda, že to byl jen sen!“ Někdy se vám však zdají děsivé sny, při kterých prožíváte hrůzné utrpení. Čas se zde zastaví a vše je jakoby věčné. Když se z

těchto snů probudíte, cítíte obrovskou úlevu, říkáte si: „Díky Bohu, že to byl nakonec jen sen.“

Ve snovém stavu se radujete a trpíte. Když se probudíte, zjistíte, že radost a utrpení nebylo nic jiného než sen - iluze. Vězte, že váš současný stav vědomí, který nazýváte bdělým stavem, není ve srovnání s opravdovým stavem Probuzení ničím jiným než snovým stavem. Váš život je snem, který je uvnitř ohromného a úžasného Snu Boha, tedy uvnitř Projevu - Vesmíru.

Z vašeho současného bdělého snového stavu musíte projít mnoha spánky smrti tak dlouho, než se probudíte ve Skutečném stavu Probuzení. Po obyčejném spánku se probudíte ve stejném prostředí; po smrti těla se ocitnete v novém prostředí. To však nepřináší konec vašeho utrpení, protože klubko vašich činů (karma) pokračuje stále, určující tím nezvratně váš budoucí život. Směšné na tom je to, že nové situace ihned vytvářejí nové starosti. Sevření v iluzi je tak pevné a klamné, že si nelze pomáhat tím, že se stále a znovu budete o něco strachovat. Váš život v bdělém snovém stavu je tedy odkázán k tomu, že vám způsobuje nekonečné momenty utrpení.

Pokud jste ztotožnění s tělem, máte hrubohmotnou totožnost a rodíte se stále a znova, dokud se neprobudíte do svého Skutečného Já. Pokud se ztotožňujete s myslí, jste zrozeni pouze jednou a umíráte pouze jednou; v tomto směru se nereinkarnujete. Hrubé tělo se sice mění, ale mysl (mentální tělo) zůstává veskrze stejná. Všechny dojmy (sanskáry) jsou uskladněny v mysli. Dojmy jsou buď vyčerpány nebo vystřídány čerstvými činy a dojmy v následujících vtěleních. Buddhovo kolo rození a smrti označuje právě tato nová a nová vtělení. Kolo se točí ve svém neustálém běhu. Vyzvídá vás k nejvyšším výškám nebo vás naopak zatlačuje do nejtemnějších úrovní.

Abych vám ukázal, jak se dochovává karma jako spojnice mezi jednotlivými životy, určujícími budoucí životy po sobě následující, dám vám příklad. Je tu král, jenž vlastnil obrovský majetek. Je to bezstarostný král, mrhající veškerou svojí energií a penězi v ukájení se v marnotratných činnostech. Nemá absolutně žádný zájem o povinnost a o sebe-zdokonalování se. Ve svém příštím životě se narodí jako slepý a stane se žebrákem, čímž si splácí své minulé činy.

Nyní má tento král služebníka, který je upřímný, věrný a poctivě pracující. Ve svém příštím životě se díky svým zásluhám narodí v kulturním prostředí v rodině dobře situované. Jednoho dne, když jde tento člověk po ulici, uslyší žalostný brekot někoho na chodníku. Otočí se a zjistí, že zvuk přichází od žebráka, který byl ve svém minulém životě králem. Nyní se žebrák hlasitě ozývá a prosí celý nešťastný o almužnu. Říká: „Prosím Vás pane, dejte mi aspoň trochu peněz ve jménu Boha“. A i když všechny jeho činy byly vcelku bezvýznamné, jsou rozhodujícím faktorem určujícím sanskárické vazby, které vytváří požadavky a protipožadavky. Proto je možné, že tento bohatý muž je nevědomky přitahován k žebrákovi, kterému dává hrstku mincí. Král prosí o almužnu a služebník se nad ním slituje, což je komediální situace. Jaká ironie osudu! To je princip, na němž je založen zákon karmy, prostřednictvím kterého se vyjadřuje spravedlnost ve světě hodnot. Zákon karmy je neúprosný a nesmiřitelný. Nezná slitování, neustupuje a nemá preference, jedná bez výjimek. Tento zákon vykonává spravedlnost.

Díky Božskému zákonu jste ochráněni od vzpomínek na minulé životy. Tyto vzpomínky by vám stejně neusnadnily váš život v „ted“ a tady“, ba naopak by vám jej zcela znesnadnily a jen by vás mátlý.

Pro mne žádná „minulost“ neexistuje. Já žiji ve Věčné Přítomnosti. Jasně vidím vaše minulé životy se všemi vašimi provázanými vztahy, vazbami a intrikami s mnoha jinými individualitami. Vaše různé reakce k druhým lidem jsou zrcadleny v souvislosti s vašimi vzájemnými vazbami z minulých životů a jeví se mi jako obrovský žert. Prožíváním všech vyvstalých situací si pomáháte shazovat břímě utrpení.

Nyní vám dám jiný příklad. Není to běžná událost. Muslim je po smrti pohřben na hřbitově. Po několika málo znovuvtěleních se narodí opět v muslimské rodině ve stejném městě. Mezi muslimy je běžným zvykem modlit se při návštěvě hřbitova za zemřelého, čímž prosí všemohoucího Boha, aby zachránil ty, kteří již nejsou mezi živými. Tím pádem se stane, že tento modlící se muslim stojí před svojí vlastní hrobkou a horoucně se modlí, říká: „Nechť Bůh spasí jeho duši!“ To je absurdní situace! Jak je to dojemné!

Kolo zrodů a smrti se neustále obrací. Jednou se narodíte jako muž, jindy jako žena; někdy jste bohatí, jindy chudí; někdy jste inteligentní, jindy hloupí; někdy jste zdraví, jindy slabí a nemocní; černí nebo bílí; stoupenci různých kast, národností atd. Závisí to na vaší vrozené a rozhodné potřebě prožít si takové situace, kde nabydete určité zkušenosti, jež vám pomohou překročit všechny tvary dvojnosti. Nabýváte

různé zkušenosti krok za krokem, vyprazdňujete a plníte si karmické dluhy stále dokola. Jak lze zcela vyprázdnit účet? Avatar nebo Sadguru (dokonalý učitel) - to jsou ti, kdo mají univerzální vědomí, čímž doslova ztělesňují Absolutní život. Právě při styku s nimi se stanete osvobozeni od této omezenosti karmy.

Život každého z vás a všeho kolem je pro mne jakousi otevřenou knihou. Je to něco jako filmové představení, ze kterého se těším, avšak na vlastní náklady. Já jsem sám Tvůrce tohoto neustále se měnícího a nikdy nekončícího filmu, kterému se říká vesmír, ve kterém se stávám vámi ve vašem bdělém snovém stavu za účelem probudit vás do Skutečného stavu Probuzení. Když se vám podaří prožít tento stav Probuzení, uvědomíte si prázdnotu a nereálnost toho vašeho předešlého bdělého nevědomého stavu, který prožíváte nyní. Abyste to prožili, potřebujete moji Milost. Když sestoupí moje Milost, stanete se Mnou (pozn. př.: Spočínáte Sami v sobě a Jste Absolutnem).

Já jsem univerzální Vědomí

Věřte, že jsem Pradávná Podstata. Nepochybujte o tom ani na okamžik. Neexistuje pro mne žádná jiná možnost být něčím jiným. Nejsem tímto tělem, které vidíte. Tělo je jen svrchník, který si navlékám, když vás navštěvuji. Ve skutečnosti jsem univerzální transcendentní vědomí. Sedím s vámi, hraji si s vámi a směju se s vámi; zároveň však pracuji na všech úrovních existence.

Přede mnou jsou svatí a dokonalí mistři dřívějších věků duchovní tradice. Ti všichni jsou rozličnými formami mne. Jsem Zdrojem každého jedince a každé věci. Vystalo ze mne nesčíslné množství forem. Pracuji prostřednictvím těchto forem a trpím v nich a pro ně v nekonečném soucítění.

Moje blaženost a můj nekonečný smysl pro humor mne drží při životě i při tomto nesmírném utrpení. Chvilky zábavy, které vyvstanou z čista jasna na účet nikoho, odlehčí mé břímě.

Myslete na mne; zůstaňte srdeční a veselí pokaždé a uvidíte, že jsem s vámi a pomáhám vám.

Já jsem píseň

Moje jedinečná zkušenost transcendentního stavu za myslí je tak unikátní, že zároveň s touto zkušeností zakouším Sebe jako vše a současně i za vším. Já jsem píseň, její slova, melodie a zpěvák. Jsem také hudební nástroj, hráči a posluchači. Na vaší úrovni vysvětlují význam toho, co já, zpívající, právě zpívám.

Nekonečné poznání

Nemůže zde existovat něco jiného než To, co je všude přítomné, neboť To se nachází všude. Z toho přirozeně plyne, že jestliže tu nemůže existovat nic mimo To, je tu Něco (To), co zná vše.

Tímto nekonečným Poznáním je „vidění“ všeho v jediném a stále stejném okamžiku, neboli prohlédnutí všeho tak, jak to je Nyní a Teď. Je to toto Poznání, které ani nezačíná a ani nekončí, které je nerozdělitelné a věčné a ke kterému nelze již nic přidat a od kterého nemůže být nic odňato.

Je to toto Poznání, které činí Boha vědoucího toho, co znal již před nespočetnými aeóny věků dříve a umožní mu vědět to, co se přihodí o mnoho a mnoho aeónů později; je to Poznání, které umožní poznat Bohu vše zároveň a právě Nyní. Je to Poznání dokonalých mistrů a Avatara.

Jednodušeji řečeno to znamená, že to, co vy jako individuality víte nyní, jsem věděl dávno předtím již před aeóny a aeóny věků a to, co vy jako oddělené individuality jednou po letech poznáte v jedné zvláštní chvíli, vím již právě Teď a Nyní.

Univerzální tělo

Božská obrazotvornost plodí univerzální mysl, univerzální energii a univerzální tělo, ve kterých jsou obsaženy individuální mysli, individuální energie a individuální těla každé formy a bytosti v úplném projevu.

Univerzální mysl, univerzální energie a univerzální tělo jsou tu v důsledku existence Božské obrazotvornosti, která existuje jako Ne-existence uvnitř nekonečně věčné a všeprostupující Existence (Bůh).

Individuální mysli, individuální energie a individuální těla nemají žádnou existenci ve své podstatě jako sami o sobě, ale existují pouze jako dojmy v existující Ne-existenci.

V mém univerzálním těle jsou obsažena všechna hrubohmotná těla všech nespočetných bytostí a forem úplného projevu. Individuální jemnohmotná těla (energie) a mentální těla (mysli) jsou částí mé univerzální energie a univerzální mysli. V obojím, jak v univerzální energii, tak v univerzální mysli, nejsou žádná omezení a hranice.

Vzdálenost mezi jednou kapkou a druhou kapkou v oceánu je ve vztahu k oceánu jako celku stejná. Jakákoliv kapka uvnitř oceánu je součástí celku a stejnorodosti oceánu.

Ve stavu Paramátman (Absolutno) neexistují žádné hranice a omezení; existuje pouze Jeden nerozdělitelný Oceán Pravé Skutečnosti projevující se jako Věčná Existence.

Poznat vše v mžiku

Jak to, že vím všechno? Přirozenost nekonečně komplikovaného jevu - úplného vesmíru - je nekonečně jednoduchá. Ale pochopit a znát tuto jednoduchost je nekonečně obtížné. Ve chvíli, kdy budete znát, co jsou univerzální mysl, univerzální energie a univerzální tělo a jaký je jejich vztah k individuální mysli, individuální energii a individuálnímu tělu, pochopíte, jak je možné, že dokonalý mistr zná vše.

Toto vše-obsažné Poznání je získáno v mžiku. Ale dobrat se k tomu, že poznáte vše v mžiku, vám zabere neskutečnou dobu tápání v iluzi času, kdy postupně odumíráte své individualitě. Toto umírání své individualitě znamená úplné rozpuštění sebe sama v Bohu za účelem nalezení Sebe sama jako Boha.

Toto umírání falešné totožnosti o sobě není snadným úkolem; probudit mrtvolu k životu je proti tomu dětskou hrou.

Poznání a nepoznání

Tím, že jsem nejvyšší a zároveň se stávám nejnižším, projevují Poznání a zároveň předstírám nevědomost.

Mohu i přesto, že vím, že se určité věci uskuteční během měsíce, načrtnout nějaké plány, kde nastíním, že se nic takového nepříhodu po leta letoucí. Opačně zase vím, že se něco nebude konat dlouhou dobu, ale budu dělat, jako kdybych očekával brzkou realizaci této věci.

Ve Džňáně (Poznání) je skryta zároveň Adžňána (Nepoznání neboli Nevědomost). Avšak v Adžňáně nemůže existovat Džňána. Tím, že mám úplné Poznání na nejvyšším stupni, je pro mne jednoduché předstírat úplnou nevědomost na vašem stupni. Ve skutečnosti jsem Nekonečné a Transcendentní Poznání a jako takové vím, co se stane i po mnoha a mnoha letech, ale přesto ze sebe mohu při komunikaci s vámi na vašem stupni dělat hlupáka.

I na hrubohmotné úrovni a při obyčejných okolnostech se může poznání projevovat současně s nevědomostí. Například říkáte: „Neumím plavat.“ Toto prohlášení v sobě zahrnuje fakt, že si jste vědomi toho, že nevíte, jak se má plavat. Kdybyste byli bývali nevěděli, že neumíte plavat, neměli byste toto pochopení. Tomu se říká „poznání nevědomostí“.

Stejným způsobem i přesto, že jsem Poznání samotné, projevuji nevědomost poznání. V jedné a téže době se zdám být, i přesto, že znám vše, někým, kdo nezná nic.

Vůle a starost

Dvojnost v sobě zahrnuje oddělenost. Oddělenost způsobuje strach. Strach vytváří starost.

Cesta Jednoty je cestou plnosti a štěstí; cesta duality a mnohosti je cestou starostí.

Jsem tím, kdo nemá nic jiného kolem sebe, tudíž jsem věčně šťasten. Vy jste odloučeni od svého Já, tudíž jste vždy starostliví.

Pro vás je to, co vidíte a vnímáte smysly, absolutně reálné. Pro mne je to absolutně falešné.

Já sám jsem Skutečný a moje vůle spravuje vesmírnou iluzi. Je pravdou, když říkám, že vlny se nezačnou zvedat a listy nezačnou padat bez mé vůle.

Ve chvíli, kdy intenzita vaší víry v moji vůli dospěje k nejvyššímu bodu, budete schopni navždy říci sbohem starostem. Potom vše, čím jste protrpěl a z čeho jste se radoval v minulosti, společně se vším, co na vás možná čeká v budoucnosti, bude pro vás tím nejmilovanějším a nejspontánnějším vyjádřením mé vůle; potom vás již nikdo nebude schopen opětovně přivést do strastiplnosti.

Žijte stále více a více v Současnosti, která je vždy krásná a jež se krásně rozpíná za omezenost minulosti a budoucnosti.

Kdybyste se nakonec přeci jenom chtěli o něco starat, dbejte o to si mne neustále připomínat. Takováto starost je cenná, neboť způsobí ve vás takovou přeměnu, při které dojde k ukončení všech starostí.

Myslete na mne stále více a více a všechny vaše starosti zmizí a rozplynou se do ničeho, tedy do toho, čím ve skutečnosti jsou. Moje vůle pracuje tím směrem, aby ve vás došlo k probuzení této pravdy.

Žert mé hrudi

Jako Nejvyšší ze všeho Vysokého jsem i Nejmoudřejší ze všeho Moudrého. Přesto jsem si sám pro sebe způsobil újmu tím, že jsem připustil čin, který je tím nejhlupejším činem ze všech ostatních, které byly a budou vykonány. Co je tím mým hloupým činem? Stvoření Projeveného Bytí.

Stvoření Projeveného Bytí je skutečně obrovským žertem. Nicméně smích je již na mé vlastní výlohy a nyní je tento žert testující zátěží na mé hrudi. Někdy jsem tak unaven, že cítím potěšení z toho, že si mohu jít lehnout na dobu 700 let.

Pro hlupáka je hloupý čin něčím zcela normálním a bezsilovným. Můžete si však představit moment, kdy ten Nejmoudřejší vynaloží všechny své síly a přemůže se k tomu, že provede čin, který je zcela opačný ve srovnání s jeho Moudrostí! Proto také říkám, že nemůžete vědět, jaký význam je za tím, když mluvím o své únavě - nelze se snažit to chápat lidským rozumem, protože to leží za ním.

Poznání

Sadguru nepotřebuje poznávat, On zná.

On ví, že tu není nic, co by mělo být poznáno.

Účely

Někteří tu existují proto, aby nenáviděli druhé, žárlili na druhé, přinášeli druhým neštěstí; pak jsou tu jiní, kteří existují, aby milovali druhé a dělali druhé šťastnými. Ten, kdo se sjednotil s Bohem, existuje pro všechny; jak pro ty dobré, tak i pro zlé. K tomu, abyste se stali Jednotní s Bohem, nemusíte opouštět a vzdát se ničeho jiného než své vlastní osobnosti - chybné představy o sobě.

Význam

Poznání nemá žádný význam.

Láska má význam.

Vzdání se do vůle Boží má ještě větší význam.

Navléci si svůj oděv (pozn. př.: nejspíš tělesná forma) a být v něm má největší význam.

Utrpení

Znám tři věci:

Jsem Avatar v každém smyslu slova.

Vše, co dělám, je výrazem mé bezmezné lásky.

Věčně trpím nekonečnou agónií v důsledku vaší nevědomosti.

Mája - „Showman“

Mája, odborník ve vytváření iluzí, zjevně projevuje existující světy z ničeho Nic. Je jasné, že bude dále předvádět své mistrovské triky při svém zjevování, přičemž se bude zdát, že moje zdraví, energie, slova a sliby si protiřečí s tím, co je přirozené; víra mých oddaných a jejich důvěra, kterou ke mně chovají, bude otestována do plné míry. Nicméně Mája je nemohoucí, co se týče zákroku proti mé práci - neboť Mája samotná je prostředkem, který mi slouží k realizaci výsledků mé práce.

Mája je nástrojem potřebným k naplnění mé práce. Ve skutečnosti je ponejvíce využívána k tomu, aby přinesla největší plody této práce. Mája je nekonečný závoj Božské nekonečnosti. Jako taková

ve skutečnosti neexistuje. V ne-skutečnosti a ne-existenci však Mája existuje, čímž je jasné, že je tu nakonec jedna jediná Skutečnost, která je Bohem. Potom se Bůh projevuje ve Svě vznešenosti.

Když se slunce přenes nad horizont například nějaké hory, stín, jenž je touto horou vrhán, je o mnoho větší, než je hora samotná. Jenže jakmile se slunce přenes přímo kolmo nad vrchol hory, je v takzvaném nadhlavníku a hora (objekt) nevrhá žádný stín.

V mé současné fázi nemohoucnosti a pokoření jsou sluneční paprsky Pravdy slabé a mdlé a stín Máji je velký. Jenže jakmile se slunce dostane do bodu vrcholu, stín, který zacláněl člověka a který měl nadvládu nad jeho myšlením a pohledem na vše okolo něho, najednou zmizí. To bude vítězství nad Májou, kdy nevědomost bude zcela vyhlazena při osvětlení Božského projevu.

Držte pozornost obrácenou směrem k slunci a váš stín egoistické Máji vás přestane omezovat, neboť jej necháte za sebou. Neznamena to, že byste měl přestat existovat, ba naopak. Mája nad vámi potom ztratí jakoukoliv moc. Jestliže se obrátíte k slunci zády, vaše stíny budou trčet před vámi a vy je stále budete následovat tak dlouho, dokud se opět neobráte. Nicméně pochopte, že vy sám se nemůžete zbavit svých stínů. Jediné, co můžete udělat, je to, že se k nim obrátíte zády a plně začnete žít slunce. Potom ve chvíli, kdy slunce dosáhne svého vrcholu a účinku, vaše stíny (pozn. př.: iluzorní představy včetně myšlenky „já“) zmizí navždy.

Při vzájemném setkání Skutečnosti a Iluze

Okamžik, o kterém jsem vám tolik vyprávěl, právě nadešel. Univerzální práce na mne velmi doléhá. Iluze (Mája), princip nevědomosti, v plné síle zkouší bránit mé práci. Proto je třeba, aby ti, kdo žijí v mé blízkosti, byli velmi opatrní. I přesto, že víte, jak moc vás miluji, je možné, že vás přelstí Mája, která čeká na vhodnou příležitost využít vaši slabosti. Ve chvíli, kdy odmítnete mé instrukce, dáváte prostor Máje, které začnete sloužit. Musím potom svádět velký boj s Májou. Neničím ji, jen vás přivádím k uvědomění si její nicoty. Ve chvíli, kdy mne přestanete respektovat a naplňovat mé rady, se Máje podaří utěsnit vás a je logické, že v tomto sevření nemůžete uskutečnit to, co se od vás vyžaduje. Takto mi přibude další práce.

V Bohu neexistuje něco, co se skrývá pod slovem „zmatek“. Bůh je nekonečnou Blažeností a Neomezeností. V nevědomé iluzi je zmatek, mizérie a chaos. Mým posláním je pomáhat lidstvu osvobodit se od svého utrpení a vězte, že se nacházím v bodu vzájemného setkání Skutečnosti a Iluze, což znamená, že současně zakouším nekonečnou blaženost Skutečnosti a utrpení iluzorní Máji.

Se Skutečností na jedné straně a iluzí Máji na druhé prožívám neustále střety z obou stran. To je mé ukřížování. Když se stanete kořistí pro vás přesvědčivě vyhlížející Máji, vliv iluze je zesílen do té míry, že musím vynaložit úsilí na to, abych odolal nátlaku nevědomosti a zůstal usazen v bodu vzájemného setkání Skutečnosti a Máji. Nikdy nenechávám spočinout svoji pozornost pouze na Skutečnosti. Jestliže je vliv iluzorní Máji tak silný, může to i způsobit „vyhození mých ramen z kloubů“, nicméně já vždy zůstanu tam, kde jsem (pozn. př.: to je tzv. střední cesta - tedy ani v iluzi, projevu a ani v transcendentnu, neprojevu, nýbrž uprostřed, kde jsou oba extrémů transcendovány v Jednotě).

Posuněk mé hlavy

Slovo „qutub“ doslova znamená „stěžejní bod“ nebo „osa“. Takže Qutub (čili dokonalý učitel) je Osou, kolem které se vše projevené otáčí. On je STŘEDEM všeho. Všechno na všech úrovních je od

Něho stejně vzdálené. Všechny činnosti nevědomých oddělených individualit, neboli oddělených bodů ve vědomí, jsou umístěny na různých úrovních a jsou omezeny v projevu a výsledku. Já, jenž jsem STŘEDEM, mám ve svém projevu, reakci a výsledku každý svůj pohyb neomezený.

Například posunek vaší hlavy jako výraz při odpovědi na různé otázky, může označovat různé pocity a nálady ve smyslu toho, zda-li jste právě šťastní, nešťastní, najedení, nenajedení, odpočatí, neodpočatí apod. Avšak každý posunek vyjadřuje a sděluje pouze jednu věc v čase a prostoru. Kdežto jeden posunek mé hlavy, zatímco jsem STŘEDEM všeho, dává podnět ke vzniku nespočetného množství činů a reakcí simultánně na všech úrovních vědomí.

Hračky v božské hře

Nekonečné Absolutno samotné existuje a je Skutečné; pomíjivé jevy jsou přicházející a odcházející, a tudíž klamně.

Prapůvodní Žert v Absolutnu zapříčinil sestup Nekonečného Neprojeveného Transcendentna do říše projeveného a pomíjivého bytí. Nazvěme to Božskou Záhadou a Božskou Hrou, ve které se nekonečné univerzální vědomí navždy zjevuje na všech úrovních projevu, kde hraje roli pomíjivého konečného vědomí. Já jsem nekonečné univerzální vědomí, niterně prostupující a překračující všechny stavy omezeného vědomí. Ty nejprvotnější formy vědomí (kameny) či ty nejdokonalejší formy vědomí (realizovaní světci) jsou ve vztahu ke mně stejně vzdálené, takže jsem pro všechny stejnoměrně přístupný. Já jsem Cesta.

Nevyvratitelná věrnost k Cestě je pravým prostředkem k odstranění nemoci dojmového jevíciho se vědomí. Někteří z mých oddaných vzhledem ke kolísání ve své víře o tom začnou pochybovat a přestanou chápat smysl Cesty. Rozhodí je to tak, že začnou běhat sem a tam, jen aby opět nabyli pocit Svobody. Mně nezbývá, než jim dodat odvahy a pomoci jim vrátit se na Cestu. Ostatní se diví, proč se právě tolik času věnuji těmto lidem.

Dítě má mnoho hraček. S některými si hraje více, s některými méně. Jednu z nich má tak oblíbenou, že se od ní neodloučí, ani když jde spát, a bere si jí do postele s sebou. Když by mu někdo z jeho kamarádů tuto jeho oblíbenou hračku vzal, musel by mu ji vrátit, a kdyby mu ji rozbil, požadoval by na něm opravu. Stěží by se děcko nechalo „uchlácholit“ nějakou náhradní hračkou, jakkoliv drahou.

Stejně tak to probíhá se mnou. Já jsem dítě, hrající si na „vesmírném“ hřišti. Všechny bytosti a věci jsou mými hračkami v mé Božské hře. Všechny jsou neoduševněnými hračkami kromě těch, které inspirují svoji životodárnou láskou.

Všichni pro mne mají stejnou cenu a jsou mi rovni a vždy spočívám v každém z nich. Nicméně někteří jsou mi blíže a jestliže mi někdo z mých nejbližších mizí, přivolám ho zpět. Ostatní by se měli přestat divit, proč se starám právě o ty nejbližší.

Je tu jen Bůh sám

Nekonečné vědomí je nekonečné. Nikdy nemůže ubýt, ať je kdykoliv a kdekoliv. Tím, že je nekonečné vědomí nekonečné, jsou v něm zahrnuty všechny aspekty vědomí. Jedním z takových aspektů nekonečného vědomí je nevědomí. Toto nekonečné vědomí zahrnuje nevědomí. Udržuje, překrývá, proniká a ukončuje nevědomí, které vyvstává z nekonečného vědomí a je tímto nekonečným vědomím spotřebováno.

Prohlašuji zcela zodpovědně a bez sebemenších pochybností, že jsem nekonečné vědomí; toto prohlášení mohu vyslovit vzhledem k tomu, že právě jsem nekonečné vědomí. Já jsem vše a jsem za vším.

Jsem si vždy vědom toho, že jsem vámi, zatímco vy nemáte nikdy tušení, že jsem ve vás. Denně podporuji váš život a sdílím s vámi vaše vědomí. Nyní chci na vás, abyste podporovali mne a přijali

nabídku podílet se na nekonečném vědomí společně se mnou. Pro člověka, který si není vědom skutečnosti, že má v sobě zahrnutu nikdy nekončící kontinuální vědomou zkušenost, že Bůh je vše a vše ostatní není nic, existuje poznání, že vše pomíjivé je skutečné. Ví, že je tu vzduch, oheň, země, světlo, tma, kameny, železo, vegetace, hmyz, ryby, ptactvo, zvířata, lidi, dobro, zlo, bolest i radost. Vše, co je ve světě patrné, nemá konce. Konce se člověk dobere až tehdy, když dojde k poznání, že tu ve skutečnosti není nic, a v ten okamžik realizuje to, že Bůh Je.

Není snadné, aby člověk tuto skutečnost přijal a byl si jí vědom za všech okolností. I poté, kdy je pevně přesvědčen o tom, že Bůh je, je pro něho nanejvýš obtížné, téměř nemožné, aby realizoval to, co již pevně přijal. A realizací se myslí, že místo toho, aby byl pevně přesvědčen o tom, že je člověkem, se od okamžiku realizace stane plně vědom skutečnosti, že je Bohem, byl stále Bohem a vždy jím zůstal.

Člověk stále hledá, ať už vědomě či nevědomě, konečný cíl, kterým je realizace pravého Já. Skutečně Já je mu skutečně tím nejbližším a nejnvtitnějším, ale legrační na tom je to, že si myslí, že je od něho „na hony“ vzdálené. Zdá se, že to jeho věčné hledání a směřování k cíli absolvováním nesčíslných cest a odchylek mezi životem a smrtí nebere konce. Nicméně je nutné si uvědomit, že tu není žádná vzdálenost, kterou je třeba překonávat. Jestliže dojde ke svému plnému uvědomění si sebe sama, je již tím okamžikem v cíli, neboť nyní je schopen si plně uvědomit sebe sama, své pravé Já. I přesto však je člověk neschopný dokonat a realizovat tento Božský osud, protože jeho vědomí zůstává zcela zaměřené k jeho staženému, omezenému a konečnému egu, tj. ke ztotožnění se s tělem a myslí, která byla ironicky prostředkem k dosažení vědomí.

Předtím, než člověk pozná, kdo vlastně je, musí zapomenout na obrovskou spoustu mylných představ a nevědomého poznání, kterým se omezil a svázal na nekonečné cestě od nevědomí k vědomí. Jen skrze lásku můžete začít „pouštět k vodě“ všechny ty mylné představy a dojít nakonec k úplnému zapomenutí všeho, co mu bránilo v úplném poznání. Božská láska prostoupí všechny iluze, ale jakékoliv množství iluzí nemůže zakalit Božskou lásku. Začněte se učit milovat Boha tak, že začnete milovat ty, které nemůžete vystát. Zjistíte, že při službě k ostatním sloužíte sami sobě. Čím více máte na mysli přání dobra a laskavosti druhým, tím méně máte času na sebe; jakmile zcela zapomenete na sebe, objevíte mne jako Zdroj veškeré lásky.

Zbavte se všech forem napodobování (papouškování). Začněte se cvičit v tom, co opravdu cítíte, že je tím pravým, a prostě buďte tím. Nevystavujte na obdiv svoji víru a oddanost. Nemusíte se vzdávat svého náboženství, ale zbavte se závislosti na povrchních obřadech a ceremoniích. K tomu, abyste se dostali k základnímu jádru Pravdy, na kterém jsou založena všechna náboženství, je nutné, abyste se dostali za veškerá náboženství.

Největším darem Boha stále bylo, je a bude nekonečné ticho. Ale ve chvíli, když se lidstvo odvrátí od Boha a stane se zcela hluchým k dunění nekonečného ticha, nastane doba, kdy se Bůh zjeví jako Člověk. Neomezené na sebe bere omezenou formu, aby zatřásla lidstvem opilým Májou (iluzorností) a dovedla je k uvědomění si sebe sama a svého pravého osudu. Neomezené ke své univerzální práci používá fyzické tělo jako prostředek, který odkládá v konečné oběti ve chvíli, kdy doslouží a naplní své poslání.

Bůh sem přišel mnohokrát v různých formách; mluvil opět a stále v rozličných jazycích a slovech stále jednu a tu samou Pravdu. Ale kolik zde bylo a je těch, kdo podle ní žijí? Místo toho, aby se tato Pravda stala jejich životem a dechem, ponižují ji neustále do roviny mechanického zbožštění. Berou ji jako berli, o kterou se v těžkých dobách opírají, a jako utišující balzám pro své svědomí či pro vyrovnání se s tradicí, ve které chtějí pokračovat. Jelikož člověk není schopen žít podle této Pravdy a Božích slov, odplácí to tím způsobem, že se tomu vysmívá a pohrdá tím. Kolik křesťanů následuje Kristovo učení ve smyslu „nastavení druhé tváře“ nebo „lásky ke svému bližnímu jako sama k sobě“? Kolik muslimů následuje Mohammedovo přikázání „držet se Boha nad vším ostatním“? Kolik hinduistů „snáší pochodeň spravedlnosti za každou cenu“? Kolik buddhistů žije „život čistého soucítění“ - odkaz Gautama Buddha? Kolik zoroastrianů „myslí opravdově, mluví opravdově a jedná opravdově“? Božská Pravda nemůže být ignorována. Ignorování této Pravdy s sebou nese nesmírně zoufalé reakce, které vyvstávají v projeveném světě. Svět se tak ocitá v kotli utrpení při projevech nenávisti, zavádějících a konfliktních ideologií a válek, národních nepokojů a neštěstí ve formě zátop, kalamit, nezaměstnanosti, zemětřesení a dalších katastrof. V době, kdy nastává odliv těchto zoufalých projevů, se objeví opětovně

Bůh v lidské formě, aby vedl lidstvo ke zničení jeho mylných představ a vytvořeného zla a znovu jej přivedl na Cestu Pravdy.

Moje ticho a nastávající přerušování mého ticha je určené k tomu účelu, aby pomohlo zachránit lidstvo od silně zarytých pák nevědomosti a naplnilo božský plán univerzálního sjednocení. Přerušování mého ticha zjeví lidstvu univerzální sjednocení s Bohem, které bude mít za následek univerzální spřátelení všech lidí na celém světě. Moje ticho zde muselo být. Přerušování mého ticha musí nastat - brzy.

Převrat

Když se „rozštěpí“ atom, uvolní se nekonečné množství energie. Podobně se dá říci, že jakmile se přeruší mé ticho a já pronesu jediné slovo, uvolní se nekonečná moudrost.

Když dopadne na zem atomová bomba, způsobí obrovské škody. Stejně tak, když zde ve vesmíru pronesu slovo, způsobí to velké materiální škody, ale zároveň nastane na zemi nesmírný duchovní převrat.

Připomenuté a zapomenuté

Byl jsem Ráma, Krišna, ten či onen a nyní jsem Meher Baba. V této formě utvořené z masa a kostí jsem tím samým principem, jenž sám o sobě je uctíván a zároveň ignorován, vždy připomínán a zapomínán.

Jsem tím principem, jehož minulost je uctívána a připomínána, jehož přítomnost je ignorována a zapomínána a jehož budoucnost (příchod) je očekávána s velkou horlivostí a přáním.

Otázka a její odpověď

Je tu pouze jedna otázka, a jakmile znáte odpověď na tuto otázku, není zapotřebí se na nic dalšího ptát. Touto jedinou otázkou je základní otázka. Na tuto základní otázku existuje pouze jedna konečná odpověď. Ale mezi touto odpovědí a touto otázkou leží nespočetné množství odpovědí chybných.

Z hloubky neporušené nekonečnosti vyvstává otázka - Kdo jsem já? Na tuto otázku je pouze jedna odpověď - Já jsem Bůh!

Bůh je nekonečné Absolutní Transcendent; Jeho stín je také nekonečný. Skutečnost je nekonečná ve své Jednotě. Iluze je nekonečná ve své mnohosti. Jedna otázka vyvstávající z Jednoty nekonečného prochází skrze nekonečné bludiště odpovědí, které jsou jen pokřivenými odrazy a echy sebe sama, ozývajícími se z dutých forem nekonečné prázdnoty.

Je tu pouze jedna prapůvodní a pravá otázka a jedna prapůvodní a pravá odpověď na tuto otázku. Mezi prapůvodní otázkou a prapůvodní odpovědí je nesčíslně mnoho odpovědí falešných.

Těmito falešnými odpověďmi jsou například: Jsem kámen, jsem pták, jsem zvíře, jsem muž, jsem žena, jsem velký, jsem malý atd... Tyto chybné odpovědi jsou přijímány, testovány a odmítány do té doby, než vyvstane v pravou chvíli pravá otázka, na kterou přijde konečná odpověď - Já Jsem Bůh.

Procenta

Anna-bhumika (pozn. př. tzn. ztotožnění se s tělem) =
Bůh 100 % : Božskost 1% = Směřování k realizaci Sebe Sama.

Prana-bhumika (pozn. př. tzn. ztotožnění se s dechem čili životní silou) =
Bůh 100 % : Božskost 25% = Božské vnuknutí o Sobě Samém.

Mana-bhumika (pozn. př. tzn. ztotožnění se s individuálním vědomím) =
Bůh 100 % : Božskost 50% = První prožitek Sebe Sama.

Vidnyana-bhumika (pozn. př. sjednocení se s univerzálním vědomím) =
Bůh 100 % : Božskost 100% = Realizace Sebe Sama.

Nekonečné Átmany v Paramátmanu

SHARIRA ○

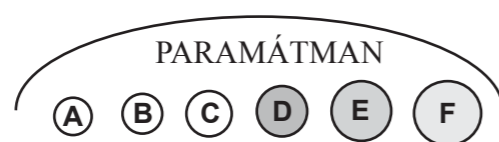
HRUBOHMOTNÉ ●

PRÁNA ○

JEMNOHMOTNÉ ●

MANAS ○

MENTÁLNÍ ●

Od A k F je jakýkoliv Átman v Paramátmanu

A je Átman, který si není vědom shariry, prány ani manasu a ani Sebe sama (Átman). Nemá zkušenost z hrubohmotného, jemnohmotného a mentálního světa a ani se neuvědomuje jako Paramátma.

B Je Átman, který si je vědom shariry, ale není si vědom prány a manasu a ani Sebe sama (Átman). Má zkušenosti z hrubohmotného světa, ale nemá zkušenosti z jemnohmotného a mentálního světa a ani se neuvědomuje jako Paramátman.

C je Átman, který si je vědom prány, ale není si vědom shariry a manasu a ani Sebe sama (Átman). Má zkušenost z jemnohmotného světa, ale nemá již zkušenosti z hrubohmotného a ani mentálního světa a ani se neuvědomuje jako Paramátman.

D je Átman, který si je vědom manasu, ale není si vědom shariry a prány a ani Sebe sama (Átman). Má zkušenosti z mentálního světa, ale nemá žádné zkušenosti z hrubohmotného a jemnohmotného světa a ani se neuvědomuje jako Paramátman.

E je Átman, který si není vědom ani shariry, prány a ani manasu, ale je si vědom Sebe sama (Átman). Nezakouší hrubohmotný, jemnohmotný a ani mentální svět, ale zakouší se jako Paramátman.

F je Átman, které si je vědom shariry, prány a manasu a také si je vědom Sebe sama (Átman). Zakouší hrubohmotný, jemnohmotný a mentální svět a také se uvědomuje jako Paramátman.

A,B,C,D jsou v Paramátmanu, ale nejsou si vědomi Sebe sama (Átman) a nemají zkušenosti z uvědomění se jako Paramátman.

E a F jsou také v Paramátmanu, ale jsou si vědomi Sebe sama (Átman) a zakouší se jako Paramátman.

Stav Átman, označený písmenem E, je cílem, jenž si jakékoliv Átman přeje realizovat.

Takže jestliže to shrneme, podstatné je toto: stav A (nevědomý si shariry, prány a manasu) musí ve snaze realizace stavu E (který je také nevědomý si shariry, prány a manasu) nutně projít skrze stavy B,C a D (které si jsou vědomi shariry, prány a manasu).

Jakýkoliv Átman je v Paramátmanu. Paramátman je nekonečný.

V nekonečném Paramátmanu je nekonečné množství Átmanů. Proto:

A je věčně nekonečné.

B je nespočítatelné a zahrnuje hrubohmotný projev od smítečka prachu až po lidské bytosti včetně.

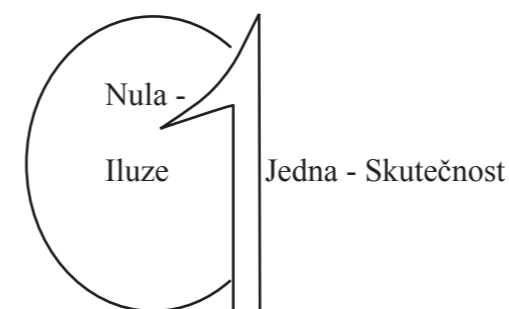
C zahrnuje omezené množství jemnohmotných Átmanů.

D zahrnuje málo mentálně vědomých Átmanů.

E zahrnuje velmi velmi málo realizovaných Átmanů, kteří si uvědomili sebe sama jako Boha.

F zahrnuje pět dokonalých učitelů (Sadguruů).

Jedna a nula

O Bohu se všeobecně mluví v jednotném čísle - tj. Jeden Bůh. Výrazem Jeden, který zde používáme, chceme zdůraznit Jednotu jako protiklad Mnohosti. Slovem Jeden či Jedna označujeme Boha neboli Skutečnost. Slovem Mnohost pojmenováváme Iluzi neboli Stvoření.

Nicméně je třeba jasně říci, že nelze jakýmkoliv číslem a ani číslem Jedna Skutečnost vylíčit a obsáhnout To, co je neoddělitelně Jedním bez druhého. Dokonce i když toto budeme nazývat slovem „Jeden Bůh (Jedna Skutečnost)“, i toto označení není správné. Ani o oceánu nemluvíme ve smyslu jako jeden oceán. Prostě to je oceán. Tím, že se řekne Jeden Bůh (Jedna Skutečnost), se myslí, že tím prostě je.

Jeden Bůh (Jedna Skutečnost) je uceleným a jednotným a zároveň je sérií jednotlivostí, které jsou uvnitř tohoto Jednoho Boha (Jedné Skutečnosti). Iluze je Nulou a zároveň je sérií nul uvnitř této Nuly.

Tyto jednotlivé nuly nemají žádnou hodnotu kromě falešné hodnoty v důsledku své chybné totožnosti ve vztahu k Jednomu Bohu (Jedné Skutečnosti). V pravé Skutečnosti tyto nuly nemají žádnou vlastní existenci - jejich existence je pouze zdáním v Iluzi, ve velké Nule.

Jeden prapůvod - skutečné nic

Prapůvodní skutečné VŠE je nekonečné a věčné. Toto VŠE tím, že je vším, v sobě zahrnuje také prapůvodní skutečné NIC. Toto NIC je stínem VŠEHO.

Podstata (VŠE) tím, že je nekonečná a věčná, zaručuje, že i její stín, NIC, musí být také nekonečný a věčný. Občas se stín objeví jako malý, jindy se roztáhne do obrovských rozměrů a tvarů. Ale i když se někdy zdá, že stín zmizel, je stále latentně ukrytý uvnitř Podstaty.

Z NIC, které je obsaženo ve VŠEM, je projektována nekonečná a věčná Prázdnota - Stvoření neboli iluzorní projev (Mája).

Prapůvodní Skutečné VŠE je Jedna nekonečná a věčná Skutečnost. Prapůvodní Skutečné NIC tím, že je obsaženo ve Skutečném VŠEM, je také jednou nekonečnou a věčnou Skutečností. Ale falešné a iluzorní projevené stvoření, zahrnující nesčíslné množství jednotlivých prázdnot neboli všech věcí ve Stvoření, je projektováno ze Skutečného Nic a je ve své podstatě již ve svém zrodu stále duální.

Uvnitř těchto jednotlivých prázdnot (nicot) jsou nespočetné dočasné nicoty, což pochopíme při položení si např. těchto otázek: „Jaká je hmota uvnitř vás? (Žádná), Co jste jedli? (Nic), Co je ve vaší ruce? (Nic), Co vidíte? (Nic)“. Takže zde neexistuje konec pro akce a reakce prožitku Prázdnoty za pomoci nesčíslného množství jednotlivých prázdnot (nicot) falešného a iluzorního projeveného Stvoření, které je projektováno z Jednoho Prapůvodního Skutečného Nic, které je nekonečné.

Prapůvodní Skutečné VŠE je nekonečné a věčné; v něm je Prapůvodní Skutečné NIC. Nesčíslné množství jednotlivých prázdnot (nicot) se projevuje z Jednoho Prapůvodního Skutečného Nic. A z těchto jednotlivých prázdnot je tu projevený tok dočasných prázdnot (nicot). A proto tu jsou tyto prázdnoty (nicoty) a nijaké věci ničeho uvnitř tohoto Jednoho Prapůvodního Skutečného NIC. Když srovnáte tyto nicoty (prázdnoty) s Jedním Prapůvodním Skutečným NIC, jsou opravdu ničím.

NIC je ve VŠEM; VŠE by nebylo úplným celkem, pokud by tu nebylo NIC.

NIC, které je ve VŠEM, dává zrod ničemu, které se zdá být vším. Vzhledem k tomu, že je tu NIC, zdá se, že vše existuje.

Veškeré aktivity všude v projevu nejsou nic než hrou všeho a ničeho. Jestliže tu je úplné ustání této činnosti, NIC převládne. Když je tohoto NIC dosaženo, máte VŠE. Relativně řečeno platí, že Jedno Skutečné NIC je VŠE, zatímco to, co nazýváme vším (projev) je ničím.

Proces stvoření

Bůh je nekonečný a věčný. Jeho imaginace je také nekonečná a věčná. Božská imaginace je nekončící a stvoření, které je produktem Božské imaginace, stále pokračuje v rozšiřující se podobě. Jak by si člověk mohl svou konečnou a omezenou představivostí tuto imaginaci představit? Jeho nejvyšší vzlety představivosti (intelekt) mu nikdy nemohou přinést ani tu nejmenší ideu Božské imaginace. Božská Skutečnost je i za těmito ideami. Když si nemůžete představit ani imaginaci Boha, jak je potom beznadějně nemožné pochopit Božskou Skutečnost.

V tom, čemu se říká prostor, je vytvářeno neustále nespočetné množství vesmírů, které jsou v tomto prostoru udržovány a ničeny. Tento proces stvoření pokračuje tak dlouho, jak Bůh pokračuje ve své představivosti. A když je Božská imaginace zastavena, jak je tomu ve chvílích, kdy ve věčnosti Bůh stáhne Sebe sama do stavu hlubokého spánku (stejně jak je tomu u člověka a jeho představivosti, která

ustane ve chvíli, když tento člověk upadne do hlubokého spánku), je i stvoření přerušeno a rozpuštěno (Mahapralaja).

Stvoření, ochrana a rozpuštění - tyto tři fáze jsou založeny na nevědomosti. Ve skutečnosti zde není taková věc jako stvoření a také se nikdy neobjeví ochrana ani rozpuštění. Skutečný vesmír nemá žádný základ kromě toho, kterému říkám nevědomost.

Nevědomý věří, že vesmír je skutečný, a tudíž je skutečné zrození, smrt, stáří, bohatství, uznání a další koncepty.

Ten, kdo má pravé poznání, ví, že vesmír je sen. Bůh samotný je Skutečný.

Sen materialismu

Stav světa, sváry a spory, nejistota, která je všude, všeobecná nespokojenost s věcmi kolem, vzpoury proti jakékoliv události, nám jasně ukazují, že hledáme-li ve hmotném světě nějaký ideál a dokonalost, jsme na omylu, protože to je jen prázdný sen, který nám dokazuje existenci věčné Skutečnosti skryté za hmotným světem. Kdyby tato jediná Skutečnost neexistovala, pak by zvýšená životní úroveň miliónů lidí, které bylo dosaženo díky pokroku ve vědě, dávala lidem uspokojení a naplnění a ohromná vynalézavost lidí, která je projektována do všeobecného vědomí, by uvolnila proudy štěstí. Člověk si nyní myslí, že tu nikdy nebylo tolik vymožeností, jako je tomu nyní, a tolik slibů ještě větších vymožeností, které nám jsou předkládány. Ve skutečnosti tu však nikdy nebyla tak široce rozmnožená nedůvěra, nespokojenost a zoufalství. Sliby vědy se prokázaly být prázdnými a vize budoucnosti jsou falešné.

Skutečnost samotná je skutečná; jediná pravá věc, kterou lze vyslovit, je ta, že Skutečnost existuje a vše, co není Skutečné, nemá žádnou existenci kromě té své iluzorní. V nitru svého srdce to lidé poznají, a i přesto, že jsou na nějakou dobu oklamáváni a sváděni falešnými sliby iluze a myslí si o nich, že jsou skutečné, uvědomí si, že je nemůže uspokojit nic jiné než Skutečnost sama. Stanou se přesyceni zoufalstvím, které způsobuje neomezená hra falešných představ. To je stav, který nyní zakouší normální lidé. I já jsem přesycen a cítím se mizerně. Proč bych na tom měl být takto, když jsem osvobozený? Protože stejně jak Buddha řekl: „Jsem věčně svobodný a věčně spoutaný.“ Jsem spoután kvůli spoutání lidstva a přesycen a zoufalý kvůli přesycení a utrpení lidí. Největší vědci a vynálezci budou otřeseni, jestliže narazí na oblasti poznání, které jsou skryté za jejich rozumovým chápáním, a budou vylekáni z toho, co by jejich objevy mohly rozpoutat. Již to nebude trvat dlouho a vědci budou muset připustit kompletní porážku, čímž potvrdí existenci této věčné Skutečnosti, kterou lidé nazývají Bůh a která je intelektem nedostupná.

Obyčejný muž, i přesto, že je zcela přehlcn všemi možnými podvody a iluzemi, které mu materiální společnost předkládá a slibuje, se zdá být přesvědčen o neexistenci Boha, čímž ztrácí víru v cokoli, jen ne ve svůj okamžitý vlastní prospěch. Neuvědomuje si však, že nikdy nemůže ztratit svoji vrozenou důvěru v Boha a víru v pravou Skutečnost, která se nachází za iluzí okamžiku. Jeho zjevná pochybnost a ztráta víry je způsobena pouze v důsledku zoufalého tápání mysli, která nemůže zasáhnout jeho srdce. Podívejte se na Petra, Kristova následovníka. Nejdřív popřel Krista. Zoufalé tápání namluvilo jeho mysl, že musí popřít Krista, ale v jeho srdci byla skryta víra o tom, že Kristus byl opravdu tím, čím byl. Obyčejný člověk nikdy neztrácí víru. Je jako ten, kdo šplhá na horu a po nějaké době zjistí, že mu je zima a že začíná mít potíže s dýcháním, a tak se vrátí zase na úpatí hory. Ale mysl vědce je neoblomná, a tak šplhá stále výš a výš, až jeho srdce umrzne a umře. Ale mysl tohoto vědce se pak stane tak rozviklanou nesmírnou rozštěpeností, která je stále skryta za hranicemi jeho chápání, že i on bude donucen připustit beznadějnost jeho hledání a vrátí se k Bohu, do Skutečnosti.

Nyní

Astrologové mluví o čase v rozmezí miliard a aeónů let. Dokonce ani tyto délky nejsou adekvátní pro jejich matematické kalkulace a je dost možné, že si budou ke svým výpočtům muset nutně vymýšlet další termíny a časové míry.

Kdybych se pokusil vysvětlit z astrologického hlediska začátek a konec času, nebyl bych tímto vysvětlením nikdy schopen zobrazit začátek a konec času ve Věčnosti.

V časovém rozmezí stále existuje „minulost (něco, co se stalo)“ a „budoucnost (něco, co se stane)“. „Včerejšek“, který je minulostí, a „zítek“, který je budoucností, jsou dva pojmy, které se v čase otáčejí okolo jednoho bodu. Tímto bodem je PŘÍTOMNOST, neboli Současnost, přítomného okamžiku „nyní“ ve Věčnosti.

V záchvěvu představivosti by si někdo mohl vymyslet začátek a konec PŘÍTOMNOSTI (Současnosti) tohoto skutečného přítomného okamžiku „nyní“ ve Věčnosti. Nicméně člověk může pouze buď přidat nebo odečíst míru času; to by však nebylo ničím jiným než přidáváním nebo odnímáním něčeho (prázdnoty). Jakékoli časové vzlety, dokonce i aeóny cyklů, nemohou v časovém rozpětí dát ani špetičku potuchy o jakémkoliv začátku nebo konci PŘÍTOMNOSTI (Současnosti) ve Věčnosti.

Je

Ve Skutečnosti existuje pouze Jednota. V Iluzi naopak existuje mnohost. Důvodem, proč tu je tolik zmatku ohledně toho, zda-li tu existuje jeden Bůh nebo mnoho Bohů, je to, že Bůh je opravdu nekonečně Jediný.

Dokonce i když řeknete, že tu je Jeden Bůh, říkáte chybu. Bůh je opravdu nekonečně Jediný, že dokonce nemůže být nazýván Jediným. Můžete pouze říci: Jednota je. Slovo „Bůh“ je pouze pokus dát Jednotě jméno, ale Ona ve skutečnosti žádné jméno nemá. I kdybyste řekl, že Bůh je Jeden, automaticky to v sobě předjímá možnou existenci něčeho druhého. Řekne-li někdo, že tu je mnoho Bohů, je to šílenství.

Bůh je ta „Jednota“, hrající nespočetné množství rolí. Například někdo z vás sedí se zavřenýma očima a ve své představivosti si vytváří nespočetné množství věcí. Již v samotném aktu vytváření těchto představ a věcí si vytváří potřebu toto vše ochraňovat. Potom otevře oči a v tomto úkonu zničí všechny věci, které si utvořila jeho představivost a které držela pohromadě a brala je vážně. Takže jedna a ta samá osoba hraje různé role. Někdy si vsugerovává roli tvořitele, jindy udržovatele a pak ničitele.

Mluvíme-li o hlubokém hlasitém spánku - což je Prapůvodní stav Boha, pak o tom, kdo spí, lidé řeknou, že usnul. V tomto hlubokém hlasitém spánku si tato spící osoba není vědoma dokonce ani sebe sama jako sebe sama. Když se probudí, lidé řeknou, že je probuzena, a když si čistí zuby, lidé řeknou, že si čistí zuby. Když tuto osobu vidíte chodit, běhat, mluvit, zpívat atd., zjistíte, že pouze hraje rozličné role. Nemůže však být více než jednou existencí, protože ona opravdu je pouze jednou existencí.

To, co můžeme pouze říci, je toto: „Bůh je neboli Jednota je.“

Jsou tu dvě věci, které existují: Jednota a mnohost. Jednotu nazýváme Bohem; mnohost nazýváme iluzí. Proč? Protože ve Skutečnosti je pouze Jednota. I kdybyste to nazývali Jednotou, nebylo by to správné. Ono to prostě je.

Nekonečná individualita prosazuje nedělitelnou jednotu

Neexistuje žádný vymezený rozsah či prostor pro vytvořenou oddělenost v neomezenosti nekonečného oceánu nedělitelné Jednoty. Jak by potom mohl existovat jakýkoliv vymezený prostor pro individualitu v nedělitelnosti? Jak by mohl existovat vymezející rozsah či prostor pro kapku v nedělitelném neomezeném oceánu Skutečnosti, která je probuzenou a uvědomělou Skutečností a která prohlašuje zcela jistě, že je oceánem!

Ve chvíli, kdy je kapka chycena ve vědomí, začne sebe samu izolovat do oddělené entity a nabyde individuální totožnost, falešný pocit „jáství“. Důsledkem toho je toto absolutní neomezené Já zahaleno do falešné totožnosti, která roste s každým krokem svého ztotožňování se s vědomím neboli s iluzorním hledajícím, který se chybně obrací k objektivnímu poli plnému jmen, tvarů a dojmů. Tato iluzorní nevědomost, která nejprve dopomůže kapce v uvědomění se jako individuální osobnost v nedělitelném oceánu, se později stává neustálou překážkou, která drží kapku ve svých spárech klamu a nevěděni toho faktu, že je sama o sobě neomezeným oceánem. Proto se musí vaše „já“ zbavit tohoto iluzorního klamu ještě předtím, než u něho nastane uvědomění si Toho, čím ve skutečnosti je.

Na konci cesty, kdy je konečně dosaženo Cíle díky milosti dokonalého učitele, je tento iluzorní klam zcela odstraněn a „já“ samotné se stává pravým Poznáním Sebe sama, které si Samo pro sebe říká: „Moje falešná nevědomost je pryč - Já jsem Nejvyšší Skutečnost!“

Takže jakmile každá individuální kapka opustí svoje falešné ztotožňování s oddělenou entitou odlišnou od neomezeného oceánu, začne o sobě prohlašovat, že je nekonečným nedělitelným oceánem. V tom okamžiku je její nevědomost, tedy její skutečně vlastní klam, odstraněn. Tato kapka pak uplatňuje svoji nekonečnou Individualitu. Potom vědomě a neustále prožívá Sebe samu po celou dobu jako jenom Sebe bez toho, aby tu kromě toho bylo ještě něco jiného. Její pravý stav je nekonečný a nedělitelný Paramátman. Tento stav je stavem „Já Jsem Bůh“. Zde v tomto stavu každé Átman ve chvíli, kdy je jeho vědomí navždy zbaveno pout falešných představ, prožívá Sebe sama jako Paramátman, Absolutno, Bůh.

Tři podmínky

Bůh prožívá tři stavy vědomí:

1) Prapůvodní Stav; 2) Bezmocnost; 3) Všemocnost.

Prapůvodní Stav

V tomto stavu Bůh, nevědom si své nekonečné síly, blaženosti a existence, je dokonale v míru. Tento stav může být srovnatelný se stavem hlasitého hlubokého spánku jedince.

Bezmocnost

V tomto stavu si Bůh také není vědom Sebe jako nekonečné existence a zakouší bezmocnost v lidské formě. Neustále se kvůli něčemu strachuje. Nenalézá žádný klid. Vzhledem k nespočetným starostem a problémům zkouší po celý čas hledat Prapůvodní stav. Opíjí se toxickými látkami, aby si navodil tento stav a mohl zapomenout na všechny starosti a problémy. Chce zapomenout na všechno. V tomto stavu bezmocnosti má na něho první zkušenost zapomenutí (pozn. př.: rozpuštění hledajícího) tak velký účinek, že touží ze všech sil se opět navrátit do zapomnění, které již zažil. Zkouší znovu nabýt tento stav skrze spánek. Takto se spánek stává strašnou nutností.

Ale i když je ve spánku nevědomý, není schopen navodit zkušenost zapomenutí zpět do bdělého stavu, a tak nenalézá žádné řešení pro svou bezmocnost.

Všemocnost

Jeho bezmocnost se zvyšuje den za dnem. Když se stává neomezenou, končí ve stavu Všemocnosti. V tomto stavu Bůh neustále zapomíná na to, že někdy měl omezenou individualitu a zná Sebe sama jako nekonečnou existenci, blaženost a všemocnost.

Pravda je Bůh, zákon je iluze

Jsou zde dvě věci: Pravda a Zákon.
Pravda náleží Bohu, Zákon náleží iluzi.

Iluze je nekonečně široká a přesto je zahalena Zákonem. Zákon „příčiny a následku“, kterému nikdo nemůže uniknout, náleží tomuto Zákonu.

Zákon je pouto. Pravda je svoboda.
Zákon udržuje nevědomost. Pravda udržuje Skutečnost.
Zákon vládne představitosti, která vás svazuje v iluzi.
Pravda vás osvobozuje od iluze.

I když je charakteristikou představitosti neustálé těkání ve zmatcích, je i ona omezena do určité míry a úzkostlivě přesné formy ustálených vazeb a udržována Zákonem omezenosti a nesvobody.

Ve chvíli, kdy ustanou všechny představy, okovy Zákonu jsou rozlomeny a Svoboda je zakoušena v realizaci a uvědomění Pravdy.

Je nemožné, aby někdo, kdo je omezený svou individualitou, přemohl účinnost Zákonu a rozplynul se v Pravdě. Pouze ten, kdo je sjednocen s Bohem, vás může dostat za omezující vazby Zákonu a dát vám možnost zakusit Svobodu, která je Pravdou.

Stíny poznání, síly a blaženosti

Bůh má tři nekonečné aspekty: poznání, sílu a blaženost. Právě z těchto tří aspektů člověk odvozuje svoje tři omezené aspekty: mysl, energii a hmotu.

Tři aspekty Boha jsou vnitřně spojeny; blaženost závisí na síle a síla závisí na poznání. Podobně i tři omezené aspekty člověka jsou vnitřně propojeny; hmota závisí na energii a energie závisí na mysli.

Vy, jako lidské bytosti, jste jednou homogenní entitou těchto tří konečných aspektů (mysli-energie-hmoty), které nejsou ničím jiným než stíny třech nekonečných aspektů Boha (poznání-síly-blaženosti).

Svět je vězení

Svět je vězení, ve kterém duše prožívá pocit uvězněnce za mřížemi svého hrubohmotného, jemnohmotného a mentálního těla. Duše je ve své podstatě věčně svobodná, osaměle svrchovaná a

nejvyšší Skutečnost! Pouta iluze jsou tak silná, že duše místo aby byla neomezenou a svrchovanou, prožívá sebe samu jako otroka.

Iluze Vám inscenuje vězení tak dokonale a ukládá Vás do otroctví tak přesvědčivě, že dokonce i když se objeví dokonalý mistr a udělí milost duši, zakouší tato duše sebe samu, jak přetrhává okovy a láme mříže vězení, které nikdy neexistovalo.

Zjevné uvěznění duše se stává tak skličující a nesnesitelné, že za pomoci mistrovky milosti dokonce doslova trhá sebe samu, aby byla svobodnou; pocit radosti je tak silný, jak tomu bylo i s pocitem sklíčení. Zkušenost jak z uvěznění, tak i z osvobození je iluzí; nicméně zkušenost konečné Svobody je Skutečností. Osvobozená duše pak zakouší neustále a věčně svoji vlastní nekonečnou Svobodu.

Svět existuje pouze tak dlouho, dokud duše zakouší otroctví a nesvobodu; když duše realizuje sebe samu jako Skutečnost, svět zmizí. Svět totiž nikdy nebyl. A duše zakouší sebe samu jako nekonečnou a věčnou.

Bezúčelnost nekonečné existence

Skutečnost je nekonečná a věčná existence.

Tato existence nemá žádný účel, pomocí kterého by mohla být považována za skutečnou, nekonečnou a věčnou.

Existence existuje. Musí existovat už proto, že je existencí. Proto existence, skutečnost, nemůže mít nějaký účel. Ona prostě je. Ona je sama o sobě existující a nic víc.

Vše, to znamená všechny věci a bytosti, mají v existenci účel. Všechny věci a bytosti mají účel a musí mít účel, jinak by nemohly být tím, čím jsou. Jejich prostá přítomnost v existenci je důkazem jejich účelnosti; jejich konečným a jediným účelem v existování je osvobození se od účelu, tzn. bezúčelnost.

Bezúčelnost je Skutečnost; mít nějaký účel je znakem toho, že jste ztraceni ve falešných představách.

Všechno existuje pouze proto, že to má účel. Ve chvíli, kdy je dosaženo účelu, vše zmizí a existence je projevena jako Samo o sobě existující univerzální neosobní Já.

Účel předjímá směr a záměr, a jelikož existence, která je vším a všude, je bez směru a záměru, je jasné, že všechny směry a záměry jsou vždy obsaženy v prázdnotě a nevedou někam k nějakému cíli.

Proto mít účel znamená vytvářet falešný cíl.

Láska sama o sobě je zbavena všech účelů a jiskra Božské lásky dává oheň a vznik všem účelům.

Cílem a smyslem života v projeveném světě je dobrat se bezúčelnosti, která je stavem Skutečnosti.

Mentální vědomí

Ti jedinci, kteří spočívají na mentální úrovni, si nejsou vědomi hrubohmotné a jemnohmotné úrovně. Jak je potom takový člověk, který je na mentální úrovni, schopen mluvit, jíst, pít atd., zkrátka jak je schopen dělat to, co dělají obyčejní lidé, kteří jsou na úrovni hrubohmotné?

Je to, jako kdybychom slyšeli vyprávět o lidech, kteří spí, že současně v době svého spánku chodí, jedí, pijí, píšou nebo kradou a dělají jiné činnosti, a přesto si vůbec neuvědomují, že tyto činnosti dělají. Někdy se stává, že člověk v době svého spánku něco povídá. Všichni lidé, kteří jsou u něho, ho slyší

mluvit, ale on sám si není vědom neboli si neuvědomuje svoje vlastní mluvení. Stejným způsobem ti lidé, kteří jsou na mentální úrovni, si nejsou vůbec vědomi hrubohmotné a jemnohmotné sféry a činnosti v těchto sférách, a to i přesto, že všechny jejich hrubohmotné a jemnohmotné činnosti jsou výsledkem jejich myšlenek a pocitů, funkcí mysli.

Lidé, kteří jsou na mentální úrovni, i přesto, že jsou schopni kontrolovat myšlenky a z těchto myšlenek následující akce druhých lidí, kteří jsou na jemnohmotné a hrubohmotné úrovni, si tak sami o sobě nejsou vědomi svých vlastních hrubohmotných a jemnohmotných činností. Je to v důsledku toho, že takové věci jako hrubohmotné a jemnohmotné činnosti pro ně zkrátka neexistují. Jejich vědomí je zcela odloučeno a odděleno od hrubohmotné a jemnohmotné sféry. Uvažte tento příklad. Obyčejný člověk nemůže říci nic jiné, než že je muž či žena, neboť se ztotožňuje s hrubým tělem. Je si vědom hrubohmotných věcí a jeho vědomí je tím pádem spojeno pouze přímo s hrubým tělem (sharirou). Jiný člověk, který je na jemnohmotné úrovni, nemůže jinak, než sebe sama ztotožňovat s jemným tělem (pránou); ovšem ten, kdo je na mentální úrovni, nemůže jinak, než se ztotožnit s mentálním tělem (manasem). Tento „myslí ztělesněný“ Átman mentální úrovně, který již jako manas nemůže jakoukoliv nepatrnou možností ztotožnit sebe sama s hrubohmotným (sharira) nebo jemnohmotným (prána) tělem, je zcela odloučen od těchto těl, a tudíž nemůže zakoušet hrubohmotnou či jemnohmotnou sféru.

Představme si například, že Indie reprezentuje hrubohmotný svět, Anglie jemnohmotný svět a USA mentální svět. Jestliže osoba A se nachází v Indii, má plné vědomí o Indii a nemá žádné vědomí o Anglii a USA. Když se osoba A přemístí do Anglie, není již tím pádem v Indii a není ani v USA. Je zcela vzdálena od těchto dvou míst. Vlastní plné vědomí jako předtím, ale toto stejné vědomí je nyní zcela a úplně v Anglii. Indii již tento člověk nemá ve svém vědomí a tak je opomenuta, a co se týče USA, tam ještě nebyl.

Podobně když se osoba A přesune do USA, nemůže být zároveň ani v Indii a ani v Anglii. Je zcela vzdálena od těchto dvou míst. Plně si je vědoma stejně jako předtím, jenže s tím rozdílem, že toto vědomí je plně a zcela v USA. Indie a Anglie jsou zcela opomenuty z jejího vnímání ve vědomí.

Stejně tak může být vědomí přirovnáno k světlu vycházejícímu z lampy nebo pochodně. Oblast osvětlená světlem lampy či pochodně reprezentuje specifickou úroveň vědomí. Představte si tři oblasti, které jsou od vás vzdáleny vzestupně a každá oblast je na jiném vzdálenějším místě. Nejbližší je od vás oblast M, reprezentující mentální úroveň. Pak je to oblast J, označující jemnohmotnou úroveň, a nakonec od vás nejvzdálenější je oblast H, tedy hrubohmotná úroveň. Nejprve jsou tyto oblasti v úplné temnotě.

Jestliže je světlo pochodně zaměřeno na oblast H (reprezentující hrubohmotnou úroveň), která je od vás nejvzdálenější, je tato oblast přímo osvětlena a nejbližší okolí této pochodně slabě plane v důsledku odrazu tohoto napřimého světla. Oblasti J a M jsou ještě ukryty v úplné temnotě.

Jestliže je světlo konečně naměřeno blíže k vám, aby osvětlilo oblast J (reprezentující jemnohmotnou úroveň), je oblast H, která byla předtím osvětlena, ponechána nyní v úplné temnotě. Nyní je plně osvětlena pouze oblast J.

Když je světlo nasměřováno ještě blíže k vám, tedy k oblasti M (reprezentující mentální úroveň), pak jak oblast H, tak i oblast J jsou ponechány v úplné temnotě. Je to oblast M, která nyní získává plné a přímé osvětlení a která je tím pádem plně osvětlena.

Pokud je ohnisko toho samého světla nakonec otočeno ještě blíže k vám, nejenom směrem k vám, ale nakonec skutečně na vás samotné, pak jste to vy, sám o sobě, kdo jste plně osvěcen, a všechny tři oblasti, tj. oblast H, J a M, jsou v úplné temnotě. V ten okamžik jste si plně vědomi pouze svého pravého Já. Toto konečné otočení světla (vědomí) na vaše Já je Cílem. Tomu se říká Sebe-osvětlení neboli jinými slovy realizace Boha.

Pro hrubohmotně omezené átmany a jemnohmotně omezené átmany se jakákoliv činnost toho, kdo je na mentální úrovni, jeví pouze jako hrubohmotný či jemnohmotný projev (mentální činnosti). Zjevně hrubohmotná činnost (např. jezení, chůze apod.), kterou provádí někdo, kdo je na mentální úrovni, je-li pozorována tím, kdo je pouze na hrubohmotné úrovni, je pouze modelem této mentální funkce přeloženým na plátno hrubohmotného vědomí toho, kdo vlastní pouze toto vědomí. Proto ten, kdo je na mentální úrovni, je zcela odloučen od hrubohmotné a jemnohmotné úrovně, nemluví, nejí nebo nepije ve smyslu těch, co jedí, pijí a mluví na hrubohmotné úrovni, i když se zdá, že to dělají stejně. Když uvidíte

někoho, kdo je na mentální úrovni, jíst, pít, mluvit apod., není to nic než vaše vlastní hrubá interpretace odrazu jeho mentální aktivity.

Veźměte si jako příklad měsíc. Když vidíte odraz měsíce na jezeře, je tento obraz měsíce na vodě jen tak dlouho, dokud je váš pohled upřen na jezero.

Měsíc není na vodě, ale je tam jeho odraz. Jeví se to, jako by tam byl samotný měsíc.

Takže vědomí toho, kdo je na mentální úrovni, není tady. Odraz jeho vědomí je zde, a tak se zdá, jako by si tento člověk byl vědom hrubohmotné úrovně.

Když ten, kdo je na mentální úrovni, vykonává nějakou činnost, nemůže být tato činnost pochopena tím, jehož vědomí spočívá pouze v hrubohmotné nebo jemnohmotné úrovni. Tento čin je interpretován těmi, kdo jsou na jemnohmotné úrovni a těmi, kdo jsou na hrubohmotné úrovni, ve světle jejich vlastního příslušného vědomí.

Stručně řečeno, jestliže je funkce mysli toho, kdo spočívá na mentální úrovni, pozorována vámi, kdo jste na hrubohmotné úrovni, pak váš proces vnímání a chápání prochází skrze kanál vašeho hrubohmotného vědomí a vy zaujmete takovou pozici nebo pohyb, který je vlastní vašemu měřítku uvědomění a kapacitě porozumění.

Práce Avatara

Avatar si vztáhne na Sebe univerzální utrpení, ale tuto obrovskou tíhu snáší díky Svě nekonečné blaženosti a Svému nekonečnému smyslu pro humor. Avatar stejně jako dokonalý učitel (Sadguru) je osou neboli středem vesmíru, a tak má zodpovědnost za každého a za všechno.

V každém okamžiku je schopen splnit po jednom či společně nespočetné aspekty Svě univerzální povinnosti, protože Jeho činnosti nejsou v žádném případě omezeny časem, místem a tímto světem smyslů. Zatímco je zaměstnán jakoukoliv specifickou činností na hrubohmotné úrovni, je současně i činný na všech vnitřních hlubších úrovních. Na rozdíl od činností obyčejného člověka Avatara každá akce na hrubohmotné úrovni přináší nespočetné a dalekosáhlé výsledky na rozličných úrovních vědomí. Jeho práce na vnitřních hlubších úrovních je bez úsilí a pokračuje sama o sobě, ale na hrubohmotné úrovni je v důsledku skutečné objemnosti zabetřebí vynaložit mnoho síly.

Zpravidla každá činnost obyčejného člověka je motivována jediným cílem - uspokojit nějakou konkrétní potřebu; člověk tak může svojí aktivitou v konkrétním čase splnit jeden úkol a dosáhnout jednoho specifického výsledku. Ale Avatar je středem každé situace a každého a jeho jakákoliv činnost na hrubohmotné úrovni s sebou přináší síť rozličných výsledků pro všechny.

Avatarovu činnost na hrubohmotné úrovni lze připodobnit k zapnutí hlavního vypínače v elektrárně, kterým se dává okamžitě a současně do pohybu obrovská síla skrze mnoho rozvodů elektrické energie a který dá do chodu mnoho různých úseků, jako například mnohé strojírenské podniky, telekomunikace a dopravu, osvětlení měst a vesnic a další.

Obyčejná fyzická činnost Avatara uvolňuje obrovské síly na vnitřních hlubších úrovních, načež se začnou vytvářet další asociace, ozvěny a činnosti, které se řetězí a začnou se projevat na všech úrovních a jsou ve své účinnosti a dosahu univerzální.

Všechno ve vesmíru je a již od počátku bylo zhmotněním Božského originálního Žertu, který se uskutečňoval neodvolatelně, bezchybně, nevyhnutelně a neporušitelně. Tento Žert je patrný na plátně vědomí u filmu, kterému říkáme projevené stvoření. V tomto filmu probíhají sledy událostí tak, jak je to naprogramováno v tomto originálním Žertu. Nicméně jestliže je tu Bůh v podobě Bohočlověka, který hraje roli publika, může při svém avatarském žertování proměnit nebo zrušit jakoukoliv věc nebo událost, která byla osudem předurčená již v originálním Žertu. Tento avatarský žertík však vyvstal z originálního Žertu, ve kterém byl inherentně obsažen.

V síři se odlišuje mezi tzv. qaza neboli osudovými událostmi a qadar neboli ději, které jsou impulzivní neboli „náhodné“. Avatary činnosti jsou impulsivní a vyvstávají z nekonečného soucítění; funkcí tohoto jeho žertování je možnost uvolnit a zkrášlit to, co by jinak bylo napevno osudově předurčeno.

Avatarovy činnosti s sebou nesou možné modifikace v již předem určeném božském plánu, ale i ony jsou omezeny do určité míry. Ale Avatarovy zásahy s sebou nesou modifikace univerzálního rozsahu. Vezměte si například, že bylo předurčená válka, která se měla uskutečnit v roce 1950. Taková událost se uskutečnila v konkrétní dobu a sled událostí, které od toho okamžiku následují, lze přesně naplánovat podle časového hlediska. Nicméně jestliže je v té době přítomen Avatar, může svým nahodilým jednáním odvrátit katastrofu nějakou zvláštní akcí na hrubohmotné úrovni. A tak do zatvrzelé neúprosnosti, ve které se uskutečňují zákony Přírody, se může vloučit neočekávaný božský vrtoch, jenž rozseje v životě lidí místo války mír. Kabír řekl:

„Ó Kabíre! Momenty osudu nejsou nikdy Rámou zahlazeny; On je všemocný a může změnit osud, ale nikdy tak neučiní, protože dal plnou podporu tomu, co naplánoval.“

Avatar nezasahuje do lidských osudů. Učiní tak pouze v případě, kdy je to opravdu nutné a kdy usoudí ze svého všeobecného pohledu, že není jiného vyhnutí. Nepatrná změna v předem určeném ději, ve kterém jsou všechny tahy a činy na sobě závislé, je jako zatřesení a přeorganizování nekonečného řetězce možností a událostí. Seběmenší nesoulad s předem nalinkovaným osudem vyžaduje nejenom nespočetné množství úprav životních kroků a pohledů zúčastněného jedince, ale zasáhne to i všechny, kterých se to týká z hlediska pout k minulým sanskárám.

Avatarské žertování je také částí božského osudu. V předem určených dějích je Avatarovi v případě nevyhnutelné nutnosti poskytnuta možnost zásahu a tato skutečná nepředvídatelnost tohoto zásahu je předpovězena taktéž v osudu.

V Avatarově rozmaru není ponecháno nejmenší místo pro změnu. Účinek jeho činu je dokonalý a jeho výsledek je přesný.

Naopak jestliže si zažertuje obyčejná individualita, tak to může mít nepříjemné následky zasahující mimo samotný čin, jako tomu je v následujícím příběhu. Opilý muž odpočíval pod jabloní a dostal nápad, že okusí jedno z plodů tohoto stromu. Zpravidla opilci chuť na kyselé nebo trpké pokrmy nemají, protože po jejich požití se anulují účinky alkoholu. Takže vrtoch tohoto muže byl čistě jen nahodilým rozmarem, nezávislým na rozumu či skutečné touze. Sebral velký kámen a hodil ho na strom. Kámen prolétl větvemi, žádné jablko nezasáhl, zabil ptáka, vyplašil mnohé další ptáky a dopadl na hlavu kolemjdoucího, který byl v blízkosti stromu. Tento náhodný čin nejenom, že nesplnil očekávání, ale přinesl výsledky, které byly zcela mimo očekávání. Rozmar byl pouze „ulítlým“ nápadem a následky, které z toho vzešly, byly zcela mimo předpoklad.

Něco takového se však nikdy nemůže uskutečnit v případě Avatarova žertování. Jeho nápady vycházejí ze soucitu a vyjadřují dokonalost ve svém cíli a následku.

Odpustit a zapomenout

Lidé žádají Boha o odpuštění. Ale jelikož je Bůh vším a všemi, kde je potom někdo, komu se má odpustit? Odpuštění projevené bytostí se již uskutečnilo v samotném aktu stvoření. Ale lidé to nepochopí a stále žádají Boha o odpuštění a on jim odpouští. Oni však místo zapomenutí na to, kvůli čemu žádali Boha o odpuštění, zapomenou na to, že jim Bůh již odpustil, a tak stále vyživují semeno hříchu a to jim přináší stále a stále plody viny. Stále a stále přiznávají vinu a žádají o odpuštění a stále a stále jim mistr říká, že jim je odpuštěno.

Ale pro člověka je nemožné zapomenout na své hříšné činy a hříchy, které na něm vykonali ostatní. A jelikož nemůže zapomenout, není schopen ani odpustit. Ale odpuštění je nejlepší milodar. Jestliže jste bohatí, je pro vás snadné obdarovat chudého penězi a věcmi, ale odpustit někomu je velmi těžké; ale jestliže jste toho schopni, je to tou nejlepší věcí, kterou můžete učinit.

Místo toho, aby se lidé snažili navzájem si odpouštět, bojují mezi sebou. Nejprve bojovali holýma

rukama a klacky. Pak si opatřili oštěpy, luky a šípy. Později si začli vyrábět zbraně a děla a nyní vynalezli bomby a jejich nosiče a střely, které mohou na dlouhou vzdálenost zničit milióny lidí. To všechno se nyní používá v boji. Zbraně se změnily, ale agresivní chování lidí zůstalo stejné.

Nyní se lidé mohou přenést na Měsíc. První, kdo se tam dostal, tam vztyčil národní vlajku jako symbol dobytí a obyvatelé tohoto národa budou říkat: „To je naše území.“ Jiný národ nebude s těmito nároky souhlasit a tyto národy začnou zde na zemi bojovat o přivlastnění si území na Měsíci. Kdokoliv, kdo se tam dostane, nenalezne nic než sebe sama. A jestliže se lidé přesunou třeba na Venuši, nenaleznou tam nic než sami sebe. Přemístí-li se lidé na jakoukoli planetu nebo potopí-li se do jakýchkoliv hloubek oceánu, nenaleznou tam nic jiného než sami sebe takové, jakými jsou. Zůstanou i tam nezměnění, protože nebudou sto na sebe zapomenout a nebudou schopni si zapamatovat potřebu cvičit se v udělování odpuštění.

Svrchovanost a nadvláda nad ostatními nikdy nepostrčí člověka k tomu, aby našel změnu sám v sobě. Čím více toho dobyde, tím silnější je jeho potvrzení o tom, co mu nakuká jeho mysl, a sice to, že tu není žádný jiný Bůh než jeho vlastní síla. A tak zůstává oddělen od Boha, absolutní síly.

Ale když mu ta samá mysl řekne, že tu je něco, co se může nazývat Bohem, a dále ještě ho navede k tomu, aby hledal Boha a že ho může spatřit tváří v tvář, začne takový člověk zapomínat na sebe, tj. na svoji osobnost a zapomene také na to, co mu provedli ostatní a kvůli čemu trpěl.

A jestliže se mu podaří zapomenout na každého a jestliže zcela zapomněl na sebe, zjistí, že Bůh mu všechno odpustil a upamatuje se, kdo ve skutečnosti je.

Zosobněná nevědomost

Bůh je nerozdělitelnou Jednotou a je neoddělitelný v jednom a ve všech.

Co je potom tím, co způsobuje klam zjevných rozličností a odlišností? Ve skutečnosti tu nejsou žádné rozlišnosti jako takové, ale je tu zjevný klam oddělenosti způsobený nevědomostí. To znamená, že všechno je nevědomostí a každý je zosobněnou nevědomostí.

Kapka v oceánu není oddělená od oceánu. Pouze bublina, která je nad kapkou, způsobuje, že se nám zdá, že kapka a oceán jsou od sebe odděleni. Jakmile však bublina praskne, kapka zmizí a zůstává tu nerozdělitelný oceán.

Když praskne bublina nevědomosti, vaše já si uvědomí své sjednocení s nerozdělitelnou Jednotou (pravým Já).

Příloha

(Obrazy ze života Meher Baby)

Baba se narodil 25. února 1894. Širinmai, Meher Babova matka, měla několik dní předtím, než se Meher Baba narodil, neobvyklý sen. Ve snu byla přivedena k širokému otevřenému prostranství, kde byla ihned obklopena záplavou neznámých lidí stojících po všech stranách. Širinmai cítila, že ji všichni tito cizinci vytrvale očekávají. Potom se probudila celá vylekaná.

Když popsala tento sen svým příbuzným a přátelům, jeden starší muž jí řekl, že místo toho, aby se strachovala, by měla být šťastná, protože tento symbol označoval ve snu příchod jejího dítěte (Baby), který byl již horoucně očekáván, a všichni ti lidé si velice přáli, aby mu mohli projevit úctu.

Širinmai, Meher Babova matka, dále říkala, že Merwan (Původní Meher Babovo jméno je Merwan Šeriar Irani) byl pro ni problémem, už když byl děčkem. Několik měsíců po jeho narození se jí zdálo, že stojí ve dveřích svého domu a drží malého Merwana v náručí. Viděla, že je blízko dvora nějaká studna. Ze studny najednou vyvstala postava nějaké nápadné ženy podobné hinduistické bohyni. Viděla jasně její rozevláté zelené sári (pozn. př. tradiční indický oděv), ve kterém byla odděna, a šperky, kterými byla ozdobena. Na jejím čele byly namalovány zářné motivy květů v mnohých barvách a v rukách držela koš plný květin, rozsvícené lampy a další věci, které jsou používány hinduisty při uctívání. Stála bez hnutí zcela fascinována, dokud na ni tato tajuplná postava nepokývla, aby jí podala dítě, Merwana. Zkoušela si dítě k sobě přitisknout ještě silněji, až se z toho snu probudila.

Širinmai měla se svým předčasně zralým synem Merwanem mnoho starostí.

Merwan byl velice aktivní a rozpustilý hned poté, kdy se naučil batolit. Když na něho nikdo nedával pozor, vycházel si volně z domu ven. Jeho matka ho byla často donucena ve chvílích, kdy byla zaměstnána domácími pracemi nebo v době své koupele, přivázat za pas svým sári k posteli. Bylo to v době, kdy se o něho nemohl nikdo jiný postarat, a tak ho tímto způsobem měla pod kontrolou. Ale ani poté rodiče nemohli zabránit jeho rozpustilosti. Jednou (bylo to v lednu 1895) ho nechali na zemi, kde si hrál. Když přišla jeho matka po několika minutách zpět do pokoje, byla zhrozena při pohledu, jak si Marwan zvesela hrál s velkým černým hadem. V této chvíli to nebyl sen. S ječivým výkřikem se k němu matka přitížila, ale had se odplazil rychle z místa, vyplížil se z domu a již nikdy se tam neukázal.

Meher Baba popsal nejdůležitější události ve svém životě. Uvedeme zde některé z nich. Mezi ty nejdůležitější patří okamžik, kdy byl políben jedním velkým sufistickým světcem, učitelkou Hazrat Babadžanou, přímo na čelo, což způsobilo odstranění závoje, který překážel jeho vlastní Božské realizaci.

Meher Baba o tom říkal:

„Když mě pět dokonalých mistrů přivedlo sem dolů, přehodili přeže mne závoj. I když Babadžan byla ve formě ženy, byla jedním z těchto pěti dokonalých mistrů a odhalila mě do mé současné formy. Babadžan mě pouhým polibkem na čelo na místo mezi očními víčky přivedla zázitek (odehrálo se to v květnu 1913), který mnou otrásl a dostal mne do nepopsatelné blaženosti, a to pokračovalo ještě dalších devět měsíců. Potom jedné noci (v lednu 1914) mi umožnila realizovat záblesk nekonečné blaženosti Sebe-realizace (Božské realizace).

V té době mi Babadžan umožnila prožít nirvikalpa samádhi čili nekonceptuální prožitek mé vlastní přirozenosti. Iluzorní těla, tj. fyzické, jemnomotné a mentální - tj. tělo, mysl, světy a pocit oddělenosti „já“, a zároveň i všechny projevené věci ustaly a přestaly pro mne existovat. A to dokonce i poznání, že vše v projevu není nic než iluze. Potom jsem začal chápat a vidět, že existuje pouze Já a nic jiného. Nekonečná blaženost mé Sebe-realizace byla, je a zůstane stálým a pokračujícím prožitkem. V tomto

okamžiku jsem prožil nekonečnou blaženost a zároveň s tím i nekonečné utrpení. Jakmile odpadne tělo, zůstane tu pouze dokonalost.

Poté, kdy jsem se stal vědom sebe sama, nemohl jsem nic z toho již popsat či o tom cokoliv říci. Nemohu říci ani nyní, zda to nebylo kvůli nepopsatelné duchovní agónii, kterou jsem prošel v průběhu dalších devíti měsíců (do října 1914) při návratu do normálního vědomí při nahlížení na utrpení ostatních. Během těchto devíti měsíců jsem zůstal ve stavu, který by nikdo jiný nemohl snést ani po dobu devíti dní.

Po fyzické smrti se obyčejný člověk normálně stane pro okolí mrtvým a i on již nemá prožitek světa a okolí. Přesto pokračuje jeho život v nevtělené formě mimo sféru hrubé existence. Během prvních tří dní mého absolutního vědomého stavu (leden 1914) jsem se opravdu stal pro všechny ostatní mrtvým. Vše ostatní kromě mé vlastní nekonečné reality skončilo, i přesto, že mé fyzické tělo nepřestalo běžně fungovat. Lidé v mém okolí mě pokládali za vážně nemocného, ale já jsem ve skutečnosti byl mrtev, ačkoli jsem normálně žil. Bylo mi dovoleno zůstat v posteli, kde jsem ležel se široce otevřenými prázdnými očima, které nic neviděly.

Když člověk (individuální duše) vstoupí do sedmé úrovně, což je jedna a jediná úroveň Skutečnosti, jeho vědomí je v tom okamžiku zcela osvobozeno a to již pro všechny okamžiky, které kdy mohou nastat. Potom je již plně naplněn a obklopen ryzí Skutečností pravého Já neboli Boha. Takže se říká, že individuální duše se stává absolutně vědomou, neboli božsky vědomou.

Jiným duším, které se pohybují uvnitř iluze duality, se může zdát bytost, která je realizovaná a božsky vědomá, fyzicky stejně živá, za jakou se i oni považují. Nicméně je třeba si uvědomit, že i přesto, že realizovaná bytost, uvědomující si absolutní stav, má ke svému fungování stále k dispozici hrubé, jemné a mentální tělo, je ve vztahu k iluzi po celou dobu mrtva. Její vědomí překročilo iluzorní omezení zrození a smrti, která leží uvnitř iluze duality.

Vědomý stav Boha je znám pouze těm, kdo dosáhli nejvyšší úrovně. Tento stav realizace božské jednoty leží zcela za oblastí samotné mysli. Je zcela mimořádné, že se někdo stane absolutním vědomím. Může toho dosáhnout zhruba jeden z několika miliónů. Je ještě neobvyklejší, když se tento realizovaný světec se svým vědomím Boha vrátí zpět do normálního vědomí všech iluzorních existencí, hrubé, jemné a mentální, a stává se dokonalým učitelem.

Obvykle toto tělo (hrubé, jemné a mentální) odpadne během čtyř dní, jestliže se poté, kdy bytost realizuje tento stav absolutního vědomí, nenavrátil do normálního vědomí iluzorního světa duality. V řídkých případech všechny tři úrovně těla bytosti, která si je vědoma Boha, pokračují v neurčitém fungování v relativně vyšších a nižších sférách iluze. Potom se pro ostatní takový jedinec stane opravdu stále živoucí mrtvolou, opravdovým Majzoob-e-kamil, neboli vědomým Bohem uprostřed iluzorně vědomého lidstva. Dotknout se takového jedince znamená dotknout se samotného Boha!

V mém případě nedošlo k tomu, že bych odložil ve čtyřech dnech tělo, ani jsem se neusídlil v hrubé sféře jako Majzoob, ani jsem nenabyl znovu úplné vědomí, tj. neomezené vědomí dokonalého učitele. Pouze on, dokonalý učitel, je schopen chápat a znát stav, ve kterém jsem musel zůstat po dobu devíti měsíců.

Po čtyřech dnech jsem si byl nepatrně vědom svého těla a začal jsem se pohybovat bez jakéhokoliv vědomí svého okolí. Ze své mysli jsem neobdržel žádné nápovědy, jako by se to stalo u obyčejného člověka. Neměl jsem žádné vědomí o věcech, které jsem dělal či nedělal. Nespál jsem a neměl jsem na nic chuť. Nikdo v okolí neměl během této doby sebemenší potuchy o tom, že jsem seděl, mluvil, chodil, lehal si a dělal vše čistě z instinktu spíše jako robot než jako obyčejná lidská bytost.

Moje oči se nezamhouřily, byly prázdné a vytržštěné a to dělalo mojí matce největší starost. Věřila tomu, že jsem se zbláznil. Začala to všem vyprávět. Ve své trýzni si neodpustila to, že jednou zašla za Babadžan a chtěla vědět, co vlastně Babadžan se mnou udělala. Širinmai to udělala, protože věděla, že jsem měl ve zvyku chodit k Babadžan. Během těchto devíti měsíců (květen 1913 - leden 1914) jsem u ní sedával každý večer. Babadžan řekla mé matce, že jsem předurčen k tomu, abych zatrásl světem a probral ho k plné bdělosti. Pro Širinmai, která byla v zármutku, tato slova moc neznamenala.

Po dlouhou dobu mi byly dávány léky, ale žádné z nich a ani injekce mne nemohly uvést do spánku. Širinmai na to obvykle říkala: „Jakmile vyčerpám všechny dostupné prostředky, pošlu tě do Bombaje ke tvému staršímu bratrovi Džamšedovi, aby s tebou něco provedl.“

Nakonec mě tam poslala. Bratr mě zkoušel udržovat v neustálé činnosti. Nabídl mi, abych vařil jídlo pro nás oba. Někdy jsem uvařil dobré jídlo, nicméně dělal jsem to jako všechny ostatní věci - bez toho, abych věděl, co že to vlastně dělám. Dobře si vzpomínám na jednu lavičku ve Viktoriánských zahradách, kde jsem strávil většinu svého volného času, sedíce zde sám v úplném zapomnění světa a jeho událostí.

Ačkoliv nekonečná blaženost, kterou jsem prožíval ve svém absolutním vědomém stavu, zůstala bez přerušení dál i dodnes, trpěl jsem v agóniích při návratu do normálního vědomí iluze. Obvykle jsem v důsledku toho, že jsem se potřeboval nějakým způsobem uvolnit, bouchal svojí hlavou do zdi a oken tak zuřivě, že některá z nich po nárazu praskla.

Ve skutečnosti zde není žádné utrpení jako takové. Je zde pouze nekonečná blaženost. I když je utrpení iluzorní, působí stále uvnitř oblasti iluze, kde jako utrpení zůstává. Babadžan mi udělila moji skutečnost uprostřed iluze. Moje skutečnost zůstala i přes nedotknutelnost iluze s iluzí spojena. Proto jsem také trpěl nesčíslnými duchovními agóniemi.

Devět měsíců po mé Sebe-realizaci (listopad 1914) jsem si začal být tak nějak vědom svého okolí. Do mých prázdných očí se navrátil život. I přesto, že jsem stále nespal, začal jsem pravidelně přijímat malé dávky jídla. Začal jsem si být vědom toho, co dělám, ale dělal jsem věci zcela intuitivně, jako kdybych byl hnán při jakékoliv činnosti vnitřní silou. Nedělal jsem věci podle své vlastní vůle a ani tak, že jsem byl požádán druhými. Například v době, kdy jsem učil perský jazyk Buasahiba (pozdější Behram F. Irani, první a jeden z mých nejbližších žáků), mi moje matka zkusila přivést mnoho žáků v domnění, že to urychlí mé „uzdravení“, ale já je odmítl a učil jsem dál perštinu pouze Buasahiba.

Později (tj. v dubnu 1915) jsem začal cestovat na dlouhé vzdálenosti. Chodil jsem buď pěšky nebo jsem jezdil. Jednou jsem opustil Púnu a jel vlakem do Raichuru (více než 300 mil jižně od Púny). Ujel jsem pouze 34 mil a najednou jsem pocítil naléhavou potřebu vystoupit ve stanici Kedgaon. Zde jsem se poprvé dostal do fyzického kontaktu s Narajánem Maharadžem (jedním z pěti dokonalých učitelů), jehož ašrám byl nedaleko od této železniční stanice.

Stejně tak jsem byl čas od času přitahován navštívit Majzooby. Byl jsem např. u Banemijána Baby v Aurungabadu a u Tipoa Baby v Bombaji. Jednou jsem společně s Behramem (žák Buasahib, kterého jsem učil perštinu) cestoval na sever do Nagpuru a navštívil zde Tajuddina Babu (dalšího z pěti dokonalých učitelů).

Nakonec (tj. v prosinci 1915) jsem cítil, jak jsem byl přivoláván Sai Babou ze Širdí, opravdovým dokonalým učitelem mezi Učiteli. V té době se vracel v průvodu, který se konal v Lendi (ve městě Širdí). Zde trávil Sai Baba většinu svého volného času. Přestal jsem brát v úvahu zástupy lidí, které ho doprovázely, a padl jsem mu k nohám přímo na cestě. Když jsem se potom zvedl, Sai Baba se na mě podíval zpřímá a poznamenal: „Parvadigar (tzn. Božský všemohoucí ochranitel)“.

Hned poté mne to táhlo do nedalekého chrámu v Khandobě, ve kterém přebýval v osamocení Šrí Upasáni Maharadž (Maharadž). Žil zde pod přímým vedením Sai Baby ze Širdí více než tři roky. V době, kdy jsem Maharadže poznal, byl vyhublý skoro až na kost, neboť konzumoval jen vodu. Byl nahý a obklopený drsným prostředím.

Když jsem se k němu dostal na dostatečnou vzdálenost, Maharadž mě pozdravil, dá-li se to tak říci, tím způsobem, že na mě velkou silou hodil kámen. Kámen mi přistál na čele přesně na tom místě, kde mě políbila Babadžan. Poranil mě, až mi začala téct krev. Pozůstatek po této ráně mám dodnes na čele. Ale tento úder od Maharadže byl podnětem k přívalu Džňány (Marefat Haqiqatu), neboli Božského Poznání.

V přeneseném významu se dá říci, že mě Maharadž začal probouzet z „hlubokého spánku“. Normálně si člověk v silném a hlubokém spánku není vědom sebe sama, zatímco já jsem si byl sebe absolutně vědom a byl jsem v tomto hlubokém spánku zcela probuzen. Ránou, kterou mi Maharadž uštědřil, mi i zároveň pomohl navracet se do běžného vědomí říše iluze.

Byl to začátek mého současného nekonečného utrpení v iluzi. Tento stálý pocit jsem zakoušel současně se svým nekonečným blahem při spočívání v pravé Skutečnosti. Trvalo mi však sedm let, kdy jsem prožíval tvrdé chvíle boje pod Maharadžovým vedením, než jsem se zcela navrátil do běžného vědomí lidského tvora a zůstal usídlen v této iluzi duality i přesto, že jsem při tom neustále zakoušel své absolutní božské vědomí.

Čím více jsem se vracel do úrovně běžného vědomí, tím moje utrpení rostlo. Dlouhá léta jsem to řešil tím způsobem, že jsem bouchal hlavou pravidelně do zdi. Proto jsem také nakonec ztratil své zuby, protože tímto boucháním ztratily svoji pevnost a vypadaly mi. Z těchto úderů jsem měl na čele ránu, která byla neustále otevřená, a proto jsem musel nosit barevný šátek, který jsem si vázal okolo čela.

Čím více jsem se vracel do normálního světa, tím větší starosti se mnou měla moje matka. Netrpělivě očekávala, jak se mi tento návrat do běžného života povede. Abych ji uspokojil, připojil jsem se v roce 1916 k divadelní skupině Kan Khatan, kde jsem byl zaměstnán jako vedoucí, a cestoval s ní do Lahore, kde tato skupina měla divadelní představení.

O několik let později, kdy jsem byl téměř ze tří čtvrtin normálně vědom světa a okolí i přes tu skutečnost, že jsem stále spočíval v plně absolutním vědomém stavu, jsem odešel do Sakori, kde jsem zůstal šest měsíců (červenec - prosinec 1921). Zde jsem byl v blízkosti Maharadže. Na konci tohoto období mě Maharadž dal na srozuměnou, co opravdu jsem. Pochopil jsem, že Babadžan mi dala v záblesku pocítit, co ve skutečnosti jsem, a Maharadž mi to dal poznat.

Během těchto šesti měsíců jsme já a Maharadž společně sedávali v jedné chatce za zavřenými dveřmi téměř každou noc. Při jedné takové příležitosti mne Maharadž sevřel v náručí a řekl mi: „Merwane, jsi Avatar a já ti vzdávám poctu.“

Po této události jsem zůstal v jedné malé doškové chatce další čtyři měsíce (tj. leden-květen 1922). Tato chatka pro mne byla dočasně postavena v řídce obydlené oblasti v nynějším Šivadžinagaru (blízko Púny). Zde jsem začal žít nezávisle na nikom a byl jsem obkloповán lidmi, kteří vytvořili jádro mandali (tj. skupina žáků - uctivatelů). Zde poprvé mi začali lidé v mém okolí říkat „Baba“ („Meher Baba“ doslova znamená „Soucítící Otec“).

Někteří lidé ke mně byli intuitivně přitahováni ještě předtím, než se vůbec něco dozvěděli o mém vnitřním stavu. Jiní ke mně byli posláni od Babadžana a Maharadže, kteří jim dali doporučení. A ještě tu byli ti, které jsem si přivolal k sobě přímo.

V té době začali Babadžan i Maharadž o mně prohlašovat různým lidem, že jsem „dítě, které je nyní schopné pohnout celým světem na znamení svým prstem“. Maharadž v květnu 1922 prohlásil před velkým shromážděním mandali: „Poslouchejte mě velice pozorně. Nyní jsem předal svůj klíč (duchovní odkaz) Merwanovi, a od této chvíle se proto musíte držet jeho a dělat to, co vám radí. S Boží milostí brzy dosáhnete cíle.“ A byli tu ještě jiní lidé, kterým Maharadž nařídil, aby mne následovali.“

V roce 1922 Meher Baba založil svůj první a ideální ašram (duchovní sídlo) v Bombaji, který nazýval „Manzil-e-Meem“. Zde pobývalo společně s Meher Babou ve dne v noci po dobu deseti měsíců více než čtyřicet lidí různé víry a kvalifikace, kteří zde žili tvrdý život s přísnou disciplínou. V této době byl Baba často velmi přísný a drsně napomínal své žáky. V jeho činech však nebyla jediná známka zlomyslnosti. Tato vznětlivá nálada „džalalí“ není v chování dokonalých učitelů ničím neobvyklým. Ten, kdo obdržel zjevnou zlost od svého mistra, pochopil, že je to pro jeho dobro a duchovní růst, a bral to jako požehnaní.

Meher Baba říkával: „Moje tělo bylo velice hubené, ale zároveň i velmi obratné, neboť jsem byl neustále aktivně vybaven dostatečnou energií. Již od čtyř hodin od rána jsem byl činný i za velkého chladu, odděn ve svém tenkém rouchu (sadra). Ti, kdo mě dobře neznali, si mohli myslet, že jsem velice výbušný člověk, protože jsem z čista jasna při vyprovokování či bez něho, uhodil rukou provinilého.“

V mandali byli v té době většinou mladí statní muži. Někteří z nich byli udatní zápasníci, jiní zase měli vyvinutou atletickou postavu. Ovšem v okamžiku, kdy jsem zrychlil krok, ostatní se museli rozběhnout, aby mi stačili. Jindy jsem je všechny požádal, aby se snažili vši silou strhnout mé tělo k zemi. Po pár minutách byli bez dechu a zpoceni odpadli sami, aniž by mne překonali.

Jeden z nich měl tělo obra, ale i toho jsem jedním pohlavkem při jedné příležitosti srazil k zemi. Další z nich musel vyhledat doktora, aby mu ošetřil ucho poté, kdy jsem ho uhodil. Byl mezi nimi i jeden žák, který měl ve zvyku se schovávat v okamžiku, kdy jsem měl ohnivou náladu, a nevylezl do té doby, než mu ostatní neřekli, že se mi nálada změnila.“

Jednou, kdy členové mandali seděli společně s Babou na vyvýšené ploše v ašrámu a nacházeli se v dobrém rozpoložení, Baba z čista jasna uchopil tlustého chlapíka, jenž měl něco přes dvě stě liber váhy, skutálel ho a shodil dolů ze schodů. Místo se otřásalo ranami a burácením, jak tento těžký chlap padal dolů na zem.

Potom Baba uchopil dalšího z členů mandali a uštědřil mu ostrý pohavek na čelo, po kterém odskočil o pár kroků dozadu. Potom se zasmál, jako kdyby se nic nestalo. Obě tyto oběti náhlého vzplanutí nebyly ponechány ze strany Baby bez povšimnutí. Nikdo z nich však nebyl natolik zraněn, že by musel vzlykat či ječet bolestí.

Vedle těchto neočekávaných ostrých výpadů byl na druhé straně Baba velmi zaneprázdněn různými povinnostmi, kterými zajišťoval příznivé fyzické, mentální a duchovní prostředí všem členům mandali. Baba uzavřel tyto svoje vzpomínky a vzpomínky členů mandali na tuto dobu, kdy začal vést své žáky, svým neodiskutovatelným prohlášením, které pronesl zcela otevřeným způsobem sobě vlastním: „Když byli peníze vyčerpány, odešli jsme do Arangaonu (pozdější naše trvalé sídlo zvané Meherabad).“

Potom po více než jeden a půl roku, tedy až do konce roku 1924, se Baba společně s mandali neustále přesídloval na různá místa v zemi. Jednou dokonce došel až do Iránu. Občas se stalo, že skupina přišla na nějaké místo, kde se začala na Babův příkaz usídlit a organizovat potřebné náležitosti k přebývání na tom kterém místě, a Baba náhle oznámil, že se opět zvednou a půjdou jinam. Pro skupinu jeho žáků (mandali) i pro Babu to bylo období těžké práce, velkého strádání a neustálého cestování vlaky třetí třídy či pěšky na velmi dlouhé vzdálenosti.

Baba o tom říkal: „Z různých duchovních důvodů a vzhledem k práci, kterou jsem v té době vykonával, jsem nebyl schopen jíst pravidelně. Prakticky řečeno jsem v té době skoro pořád držel půst. V těchto měsících jsem do úst nevzal žádné jídlo i třeba po dobu třiceti šesti i více hodin. Občas jsem zůstal i týden či dva jen o trošce tekutiny (čaje, mléka nebo polévky dal). Nedržel jsem půst, jen abych ukázal ostatním, že umím držet půst. Trpěl jsem a cítil se slabě stejně jako kdokoliv jiný, kdo drží půst.“

V průběhu 1. světové války byl Meherabad (vojenský tábor) rozdělen železniční dráhou vedoucí do Ahmednagaru na dvě části, tedy stejně, jako je to nyní. První hornatější polovina byla odkloněna na západ a druhá údolní část na východ.

Baba k tomu říkal: „Když jsem sem poprvé přijel se skupinou žáků - mandali (duben 1923), celou tuto oblast jsem našel ve zcela dezolátním stavu. Všude bylo jen trní a samí hadi a škorpióni. Vojenské budovy byly zdevastovány. Na rozdíl od života v Manzil-e-Meem, kde se spíše prováděla důsledná mentální disciplína než skutečně fyzicky namáhavá práce, museli zde žáci z mandali všechnu práci vykonávat bez cizí pomoci. Museli vykopat studnu, získávat jídlo, prát si šaty, nosit náklad v rukách. Zkrátka prováděli všechny běžné práce a přitom ještě s náležitou důsledností plnili instrukce, které jsem jim dal.“

Je zajímavé, že i přesto, že Baba přišel do Arangaonu (Meherbadu) žít natrvalo, jeho první čtyři návštěvy tohoto místa se uskutečnily jen na krátkou dobu. Poprvé zde byl čtyři dny, podruhé zde přebýval jedenáct dní, potřetí jen dva dny a počtvrté nejdéle, tj. tři měsíce. Této době se praxi, kterou prováděli členové mandali, říkalo „Ghamela jóga“ (tzn. praxe pravidelné těžké práce). To byla doba, kdy byl tento tábor zrestaurován a uzpůsoben k přebývání.

K této době Baba poznamenal: „Tento opuštěný tábor se přeměnil v řádně obyvatelné místo. První budovu jsme pojmenovali Agrakuti neboli jhopdi - což je malá čtvercová místnost postavená z kamenů a malty a chráněná před jedovatým hmyzem a plazy tím, že se do každého okna zasadila deska. Zde jsem sedával v ústraní a pracoval na mnoha věcech, které se týkaly různých období. Zde se platil jen jeden specializovaný zedník a všechny ostatní práce na stavbě, všechny čistící práce, opravy a jiné práce byly

prováděny členy mandali, kteří pracovali tvrdě šest hodin denně. Pracovali tak těžce, že většině z nich naskákaly na rukách puchýře a otevřené rány.

Po několika měsících (leden 1925) jsme se zde natrvalo usadili a místo začalo být postupně známé pod názvem Meherabad. Do listopadu 1926 mělo toto místo podobu malého městečka. Žilo zde asi 500 lidí. Někteří pracovali v nemocnici, jiní v ošetrovně pro chudé nebo ve školách. Byly zde ašramy pro chlapce, muže a ženy a útulky pro chudé a malomocné. Toto všechno mělo hodně společného s mou prací.

V té době jsme utratili tisíc rupií denně na různé služby, které jsme potřebovali. Členové mandali však žili velmi prostě. K obědu měli jednoduchou polévku a rýži a k večeři obyčejný čaj (bez mléka) a polévku z hořkých špenátových listů mehtí a kousek chleba. Já jsem se v té době stravoval pouze tekutinami nebo jednou týdně jsem měl malé jídlo.

Těm nejubožejším vesničanům v Arangaonu byly také přidělovány porce jídla. Byly pro ně tak nezbytné, že poté, kdy jsme se přesídlily na jiné místo do Toky několik mil vzdálené odsud, tyto vesničané neváhali a vypravili se za námi pěšky nebo na povozu na túru, jen aby opět dostali svůj příděl potravy.

Stovky lidí z okolních vesnic využívali možnost bezplatné nemocniční péče a jiní zase získávali různé léky, jenž byly přidělovány chudým. Brzy k nám přicházelo mnoho chlapců všech kast a sekt, včetně těch nedotknutelných, a žili, jedli a pobývali společně s námi.

Od svítání do soumraku jsem se aktivně zúčastňoval každé práce včetně čištění záchodů. Každý den jsem tři až čtyři hodiny umýval školní děti. Když se množství strávníků ustálilo na snesitelné výši, dovolil jsem členům mandali, aby se podíleli společně se mnou na této službě. Všichni členové mandali také museli mlít obilí jednu až tři hodiny denně, což záviselo na tom, které další povinnosti museli vykonávat. I já jsem pomáhal mlít obilí jednu či více hodin denně.

Od 10. července roku 1925 začal Meher Baba pozorovat tichost. Diktoval duchovní rozmluvy a poselství s pomocí abecední tabulky. Později si Meher Baba osvojil unikátní sérii ručních gest, kterými komunikoval se světem. I přes jeho tichost byla síla jeho projevu tak velká, že desetitisíce lidí se okolo něho začalo shromažďovat, aby obdrželo jeho požehnání.

K té době se Meher Baba vyjádřil takto:

„I přes moji tichost, kterou jsem začal držet od července 1925, jsem pokračoval ve všech svých obvyklých činnostech. V té době jsem komunikoval pomocí tabulky a již déle než rok jsem psal mnoho hodin denně práci, která zůstala skryta a nepublikována. Své psaní jsem uskutečňoval v malé místnosti, která byla ukryta pod velkým dřevěným stolem, který stál v blízkosti dhuni (svatého obřadního místa). Dhuni jsme začali zapalovat v listopadu 1925 a od té doby pravidelně každý měsíc.“

Ve vymezenou dobu jsem se stýkal s novými návštěvníky. Na Daršan (tj. setkání a posezení s mistrem) se mnou přicházely denně stovky návštěvníků. Věřili mému duchovnímu poznání, ale většina z nich hledala požehnání pouze ke svému materiálnímu užítkování. Při svátcích a významných událostech k nám od rána do večera proudilo velké množství návštěvníků a jejich počet někdy převyšil tisíce (pozn. ed.: V roce 1926 se při Meher Babových třicátých druhých narozeninách zúčastnilo Babova Daršanu dvacet tisíc lidí.).

Jednou ke mně přišel starý muž odhodlaný mi obětovat vše, co měl. Potom teprve mohl být schopen žít život ve službě a odevzdanosti. Nicméně při přešetření se přišlo na to, že to vše, co mně byl odhodlán obětovat, byla jeho žena a sedm dětí, o které bylo třeba se postarat.

Při jiné příležitosti ke mně přišel jogín, který hledal moji pomoc. Říkal mi, že je předurčen k nalezení Boha za jakoukoliv cenu. Řekl jsem mu, aby si počkal na mé instrukce pod určitým stromem. Zůstal zde sedm dní a osmého dne se sebral a odešel nepozorovaně tak, aby ho nikdo nespasil.“

Jednou z charakteristik Babových aktivit, které velmi často znepokojovali lidi v jeho okolí, byl způsob, kterým z čista jasna a bez varování přestal v nějakém projektu v jeho rozjeté fázi, bez ohledu na to, zda-li tento projekt předurčoval zjevně úspěch. V listopadu a prosinci roku 1926 to provedl s institucemi a službami, kterým se v Meherabadu dařilo. Okamžitě je ukončil.

Baba o tomto svém zvláštním rysu říkal toto:

„Obvykle se postaví dočasné lešení okolo velké budovy, která se například rekonstruuje. Když jsou opravy ukončeny, lešení se sundá. Moje externí činnosti a závazky jsou pouze vnějším výrazem vnitřní práce, kterou dělám. V jednom případě moje vnější činnosti a závazky mohou pokračovat neurčeně nebo jindy je mohu ukončit rychle na konci vnitřní práce, což závisí na převažujících okolnostech.“

Když Baba prováděl skupinu žáků okolo Meherabadu a kolem hory, která se zde tyčila, často vyprávěl příběhy, které se odehrály v Meher ášramu a Prem ášramu v letech 1927 až 1929.

Baba říkal: „V té době jsem přidal ke své tichosti i ukončení svého psaní (v lednu 1927). Krátce potom jsem začal komunikovat tím způsobem, že jsem hláskoval slova v angličtině na písmenkovou tabulku, což jsem přestal dělat v říjnu roku 1954.

Škola, které se říkalo Meher ášram, začala působit jako škola s krátkou výukou pro chlapce z okolní vesnice Arangaonu. Po určité době se z ní stala škola s pravidelnou výukou (v květnu 1927), kterou navštěvovalo více než sto chlapců. Naší snahou bylo přizvat sem děti z různých měst a různých zemí. Jeden člen z mandali byl vyslán do Anglie, aby tam někomu nabídl místo v naší škole. Ze Západu sem však nakonec nikdo nepřišel, ale mnoho chlapců sem přijelo třeba z Iránu.

Mým prvním cílem bylo zařídit, aby výuka chlapců probíhala v angličtině společně s jejich rodným jazykem. Standardy jsme převzali z univerzity v Bombaji. Jakmile toto bylo splněno, věnoval jsem veškerý svůj čas ve dne v noci tomu, aby se zde chlapci cítili dobře a duchovně se vyvíjeli. Zplnomocil jsem některé členy mandali, aby mi pomohli dohlížet na vyučování těchto chlapců. Neopomněl jsem na nic a v noci jsem se chodil dívat, zda-li spí dobře a není jim zima.

V této době jsem uskutečňoval jeden z mých nejdelších půstů (listopad 1927-duben 1928). Jednou jsem v této době během dvaceti osmi dní nevzal do úst nic než vodu. Ve zbytku půstu jsem pil kakao jednou za dvacet čtyři hodin.

Lahu (Babův blízký žák - jeden z nedotknutelných chlapců) měl ve zvyku přinášet mi každý den můj nápoj. Při cestě ke mně mi polovinu upil a druhou polovinu mi předal. Později na konci mého půstu jsem se dozvěděl od žen z mandali, že ke mně pravidelně každý den posílaly Lahua s plnou termoskou kaka. Když jsem se na to zeptal Lahua, byl sto mi přiznat, že každý den polovinu obsahu sám vypil. Prominul jsem to tomu chlapci ihned poté, kdy přiznal svoji vinu.

V průběhu tohoto období jsem zůstal pravidelně v ústraní po více než tři měsíce (listopad 1927 - únor 1928) na místě, kde bude umístěna moje hrobka. Nevystoupil jsem z kryptu (uzavřená podzemní část Babovy budoucí hrobky) a přes otvor jsem si překryl slabou deskou. Tato dočasná chýše byla nyní přestavěna současnou chrámovou stavbou.

Přes den jsem trávil většinu času v horní místnosti, která má dvě okna v úrovni země a v noci jsem se odebral do krypty. Jedno z oken v horní místnosti je umístěno ve směru k východu a je z něho vidět terasa Meher ášramu. Chlapci a členové mandali sedávali na této terase před tímto oknem. Byli v mé blízkosti, ale nebyli v místnosti společně se mnou. Mohl jsem jim dávat rozhovory a vést s nimi diskuzi za pomoci mé písmenové tabulky.

Skrze západní okno jsem mohl vidět sadhak-ášram (poustevnu), která se skládala z řady malých místností, jež se nacházely v blízkosti mého místa odloučení. Někteří ze členů mandali byli také odloučení v těchto malých místnostech. Drželi půst pod mým dohledem. Pili pouze mléko jednou nebo dvakrát denně.

Začátkem roku 1930 uskutečnil Meher Baba mnoho cest směrem na Západ, aby zde navštívil své žáky v Evropě, Austrálii a Spojených státech amerických. Na jeho žádost byla založeno v Myrtle Beach, Jižní Karolíně, Univerzální Duchovní Středisko. Toto středisko navštívil Meher Baba třikrát v roce 1950, kdy vykonával svoji práci v USA. Naposledy navštívil USA v roce 1958.

Meher Baba udržoval svoji tichost a pokračoval ve službě lidstvu po celou dobu svého života. Opustil své tělo 31. ledna 1969.

Obsah

Životopis.....	3
Úvod.....	4
Univerzální Poselství.....	4
Hlavní téma.....	5
Sedm Skutečností.....	5
Jak milovat Boha.....	6
Milující a Milovaný.....	6
Víno a láska.....	6
Stupně lásky.....	7
Dary lásky.....	7
Láska k ženě a Bohu.....	8
Bůh je plašen a zastřen působením cizinců.....	8
Absolutní upřímnost.....	9
Stát se beznohý a bezhlavý.....	9
Cesta bez cestování.....	10
Zvědavý a pochybující muž.....	10
Tři druhy levných zkušeností.....	11
Tři druhy.....	11
Milující.....	12
Oddaní.....	12
Nehledej a nalezněš.....	12
Bůh hledá.....	13
Lovec perly.....	13
Čtyři cesty.....	14
Prodejce vína.....	15
Sadguru je neomezený.....	15
Božské předstírání.....	17
Trapas.....	17
Udělení poznání.....	18
Druhy poznání.....	18
Uvítání.....	19
Citáty ze Sahavasvu.....	19
Nebuďte nepřítomen sám pro sebe.....	20
Chtěj to, co chceš.....	20
Váš dar oddanosti.....	21
Božská odpověď.....	21

Tázající se mysl	22
Probuzení se ze snového stavu do Skutečného stavu Probuzení	24
Já jsem univerzální Vědomí	26
Já jsem píseň.....	26
Nekonečné poznání	26
Univerzální tělo	27
Poznat vše v mžiku	27
Poznání a nepoznání	27
Vůle a starost	28
Žert mé hrudi	28
Poznání	29
Účely	29
Význam.....	29
Utrpení.....	29
Mája - „Showman“	29
Při vzájemném setkání Skutečnosti a Iluze	30
Posuněk mé hlavy	30
Hračky v božské hře	31
Je tu jen Bůh sám.....	31
Převrat	33
Připomenuté a zapomenuté	33
Otázka a její odpověď	33
Procenta	34
Nekonečné Átmany v Paramátmanu	34
Jedna a nula	35
Jeden prapůvod - skutečné nic	36
Proces stvoření.....	36
Sen materialismu	37
Nyní.....	38
Je	38
Nekonečná individualita prosazuje nedělitelnou jednotu	39
Tři podmínky	39
Pravda je Bůh, zákon je iluze.....	40
Stíny poznání, síly a blaženosti.....	40
Svět je vězení.....	40
Bezúčelnost nekonečné existence	41
Mentální vědomí	41
Práce Avatara	43
Odpustit a zapomenout	44
Zosobněná nevědomost.....	45
Příloha (Obrazy ze života Meher Baby)	46